

Issand on sinuga

Väike
palveraamat

Juhani Martikainen

Vaasa 2011

Issand on sinuga

Väike palveraamat

Autor: Juhani Martikainen

Keeleliselt parandanud: Kalju Kukk ja Piret Riim

© 2011 autor

Ab Fram Oy Vaasa 2011

ISBN

Palve

Päevast päeva maisel teel
oled, Jeesus, ikka veel
minu juures ustavalt,
päästad kõige kurja alt.

Kui ma abiks palun Sind,
võtad ikka kuulda mind.
Iga nädal, iga kuu
oled, Issand, sama truu.

Minu suhe sinuga
püsib ikka samana:
mina patustajana,
sina andeksandjana.

Olen õnnis Sinuga,
sest et mind ei hülga Sa,
vaid mind üha armastad,
käekõrval talutad.

**Ma ei lahku sinust ega jäta sind
maha.** Jos 1:5

Selle töötuse andis Jumal Joosuale, kui Ta kutsus teda Iisraeli rahva juhatajaks. Oli aeg, millal Iisraelil tuli vallutada suur kaitstud ja kindlustatud linnadega maa. Ülesanne oli inimhõimude järgi võimatu.

Iisraeli rahval oli aga endal taga pikk ajalugu, millest nad võiksid julgust koguda. Jumal oli olnud nendega ustavalt, aidanud neid mitmest hädast, vabastanud neid Egiptuse orjusest, päästnud neid vaarao sõjaväe eest, andnud neile rooga ja sööki kõrberännaku ajal ja palju muud jätkuvalt tolle päevani.

Rahvas oli küll olnud oma Jumala vastu sõnakuulmatu, tegutsenud risti vastu Tema seadusele, rikkunud Jumalaga tehtud lepingut ning mitmel korral Jumala juhatuse üle kaevanud. Jumal manitsuste ja karistustega õpetas neid, nad aga ei pöördunud oma kurjalt teelt, vaid jätkasid sõnakuulmatult.

Jumal oli aga, hoolimata rahva sõnakuulmatusest, jäänud oma töotustele truuks. Seda silmas pidades polnud Joosual mingit põhjust Jumala truudusesse mitte uskuda. Ega tal muud võimalust olnudki. Ilma Jumala targa juhatuse ja väelise juuresolemiseta polnuks rahval võimalust Jumala poolt töötatud maad vallutada.

Jumala sõnad Joosuale andsid talle vajalikku usku ja lootust juhatada oma rahvast eesolevate võitluste läbi. Ta sai ka kogeda Jumala truudust.

Ka meie, tänapäevased inimesed, peame võtma omaks sõnumi Jumala truudusest. Sellest räägib kogu Piibel. Peale selle on Jumal kinnitanud meile oma töotuseid ristides meid oma nimel. Meil pole siis mingit põhjust kahelda Tema truuduses.

Küll kõrged mäed kõiguvad
ja madalaks nad saavad.
Küll mäekünkad liiguvad
ja aset vahetavad.
Ei minu arm saa muutuma,
ei midagi tast puuduma!
Nii ütleb meie Issand.

Siioni Kannel 60:1

**Issand, su Jumal, on sinuga kõikjal,
kuhu sa lähed!** Jos 1:9

Töötus, mille Jumal andis Joosuale, käib ka sinu ja minu kohta, kuna Jumala armastus ulatub kõigile inimestele ja see on saanud kõigile osaks Jeesuse kaudu.

Jumal lubas olla Joosuga tema võitlustes, nii et Joosua suudab juhatada oma rahvast maale, mille Jumal oli neile lubanud. Samamoodi lubab Jumal olla meie kõikidega, kuni me jõuame õnnelikult taeva maale. Me peame siis nagu Joosua haarama Jumala töotustest kinni, muidu anname vastulöökide pärast kohe alla. Vaimulikkudes asjades ei tasu kunagi meil iseenda võimetele loota.

Jumal on vägev ja ustav oma töotustele. Ta pole meie sarnane, kelle armastus vastapoole truudusetuse pärast kergesti kustub. Jumal on truu, nii et Ta, hoolimata meie sõnakuulmatusest ja isemeelsusest, peab kinni oma lubadustest. Ta armastab meid, mitte seepärast, et oleme armastust väärt, vaid oma armastuse tõttu.

Jumal ei arvesta meie patte, kuna Jeesus on neid ristil oma verega maha kustutanud. Kõik meie seni tehtud patud ja need patud, mis praegu seovad meid ja veel kõik patt, millest me edastpidi ei suuda kõrvale hoiduda, on andeks antud. Seepärast ei pea me südametunnistusel mingit pattu kandma, vaid peame uskuma evangeeliumi, et Jeesus on neid tõesti maha kustutanud.

Jumala armastus on surmast vägevam. Jeesus ei andnud alla, kui Ta meie eest kuni surmani kannatas. Ta saatis täide oma ülesande ja tegi meid pattudest puhtaks. Jeesus on tänapäeval ja alati sama ustav, kuna Ta on Jumal ja igavesti muutumatu. Neid, keda Ta on oma verehinnaga ostnud enda omaks, ei taha Ta maha jätta. Seepärast on Ta alati ka sinuga ja valmis sind aitama, kui sa temalt seda palud.

Ei ole sul sugugi vaja
suurt muret siin millestki kanda.
Su Jumal sind kuuleb
ja annab sul kõik ja veel rohkem,
kui paluda saad.

Siioni Kannel 21

**Jeesuse ema ütles talle: "Neil ei ole enam
veini." Jh 2:3**

Võõrustajad olid jõudnud ebameeldivasse olukorda: vein oli saanud otsa. Aga Maria teadis mida teha. Ta lihtsalt teatas seda Jeesusele ja Jeesus hankis neile imeteo läbi lisa veini.

Selle teoga osutas Jeesus, et Jumal aitab meid ka igapäevaste maiste asjadega, mitte ainult elu või surma või vaimulike asjade puhul. Aga ühtlasi osutab Jeesus selle imeteoga mispärast Ta on maailma tulnud, nimelt et andma maailmale Jumala uut vaimulikku veini: pattude andekssaamist.

Taevariiki kujutatakse Piiblis pulmaga, mille Jumal teeb oma Pojale. Pruut on meie, inimesed, kelle Jeesus on oma verehinnaga oma pruudiks ostnud. Pulmavein on pattude andekssaamine Jeesuse valatud vere kaudu. Me joome seda veini usu kaudu evangeeliumisse, mis teatab, et patud on meile andeks antud. Selle joomise läbi pääseb südametunnistus patukoormast ära

ja me tunneme oma südamel juba maa peal taevalist pulmarõõmu.

Jeesuse imeteo läbi tehtud vein oli alguses lihtsalt vesi. Ka see on pilt, nimelt ristimise veest. Kui Jeesus oli käskinud neil viia seda pulmavaneemale ja tema maitstes seda, oli vesi muutunud veiniks. Midagi sarnast sünnib ristimises. Ka ristimises on alguses vaid vesi. Kui aga Jumal on käskinud meil ristida inimesi ja me sellega seoses tarvitame Tema sõna, annab Ta ristitavale päästet ja igavese elu.

Jeesuse taevalik pulmavein on mõeldud igapäevaseks joomiseks, mitte ainult erilistele pidudele või pühapäevadele. Sest me teeme pattu igati ja vajame alati tuletada meelde, et kõik meie patud tõesti on andeks antud. Nõnda on taevalik pulm püsiv pidu, mis algab siin maa peal ja jätkub igavesti. Ja kõik on kutsutud. ”Januneja tulgu! Kes tahab, võtku eluvett ilma tasuta!” Ilm 22:17.

Armud voolab.

Õnnis, kes Ta leiab.

Ta on alati lahti kõigile.

Siioni Kannel 8:1

**„Sina oled hoidnud hea veini praeguseni
alles.“ Jh 2:10**

Jeesuse Kaanas tehtud imeteoga tahab Jumal meile ka öelda, et Ta aeg on käes alles siis, kui me kogeme, et kõik meie omad võimalused on saanud otsa. Samal moel kui Jumal seal Kaanas juhtis sündmusi, nii juhib Ta meie elu, et me märkaksime kui väga piiratud on meie omad võimed ja võimalused. Sest ainult siis võib Ta meile näidata, et Ta aitab, kui meil seda vaja on.

Sündmus Kaana pulma seoses on ka pilt Jumala tegutsemisest meiega pääste ja igavese õndsuse puhul. Meie oleme oma patuse loomuse tõttu päris abitud meie Jumalasuhte puhul. Jumal nõuab meilt täielikku puhtust ja õigust, et meid heaks kiita ja meie palveid kuulda võtta. Aga just meie abituse pärast läkitas Ta Jeesuse maailma kandma meie patud ära ning tegema meid selle läbi õigeks.

Seepärast saame me lihtsalt pöörduda Jeesuse poole ning ütelda Talle, et meie omad võimalused pääste ja õndsuse asjas on saanud otsa. Siis on Tema aeg käes näidata meile oma halastust ning anda abi.

Meil on, eriti vaimulike asjade puhul, raske tunnustada oma võimetust. Oleme kangekaelsed ja tahame viimseni säilitada lootuse iseendale. Me armastame iseendid rohkem kui Juma-lat. Seepärast peab Jumala Vaim ütleva meile tõtt ja purustama meie ülespuhutud enesekindlust. Alles siis suudame näha Jumala imetegu Kristuses.

Jumal on alati meie lähedal. Ütelgem Talle seepärast kohe, mis meil on vaja, et Tema abi kaudu saada näha ja tunda Tema armastust. Ennekõike pöördugem Jeesuse poole paluma Tema taevalist veini, nii saame ühtlasi ka vilksatuse taevalikust pulmarõõmust.

Kui eneses ma nõder ja Kristus on mu kõik,
siis olen Ta sees vägev ja väga õnnelik.
Kui oma vara otsas, on Tema sees mul küll,
Kes mu eest surma läinud ja elu kinkind mul.

Siioni Kannel 11:1

Sulle piisab minu armust!

2 Kr 12:9

Apostel Paulus tundis ikka ja jälle, kui raske on kogeda meeldetuletust oma nõtruse ja puuduste suhtes. Ta palus Jumalat kolm korda teda sellest vabastada, ent sai vastuseks: "Sulle piisab minu armust, sest nõtruses saab vägi täielikuks." Paulus alistus neile sõnadele ja need andisid talle jõudu katsumustes vastu pidada.

Pikemalt järele mõeldes taipas Paulus, et tema nõtruse meeldetuletamisel oli eesmärk: mida väiksemaks sai tema ise, seda suuremaks sai Kristus, kes andis talle ta nõtruse ja puudused andeks.

Ta mõistis ka, et Kristuse vägi sai ilmsiks ainult siis, kui Paulus tundis ise nõrkust. Ta kirjutab sellest: "Nii ma siis kiitlen meelsamini oma nõtrusest, et Kristuse vägi laskuks elama minu peale. Seepärast mul ongi hea meel nõtruses, vägivalla all, hädades, tagakiusamistes ja ahistustes Kristuse pärast, sest kui ma olen nõder, siis ma olen vägev."

Paulus ei täpsusta, milline nõtrus või puudus teda kõige raskemini piinas, aga ta nimetab seda "liha sisse antud vai". Ta teadis, et nii nagu kõik inimesed, hakkaks ka tema kergesti suurustama selle üle, mida Jumal tema kaudu teeb, võttes au selle eest endale. "Vai lihas" oli antud tema lihaliku loomuse vaoshoidmiseks, et Jumal võiks teda oma riigis tarvitada. Sest Jumal ei taha anda oma au inimestele, kuna Ta ise teeb kõik, mis teoks saab, ehkki Ta kasutab selleks inimesi.

"Vai lihas" on Jumala kingitus, mis näitab Tema hoolitsust meie vaimuliku tervise eest. Meie silmis võib Jumala hoolitsus tihti küll imelik välja näha. See võib tulla isegi piina ja vaeva kujul, ka neid kasutab Jumal oma armsaid õpetades ja kasvatades.

Apostel Paulus sai sellest aru. Mida sügavemale põrmusse Jumal meid viib, seda kõrgemale Ta meid seejärel ülendab, andes meile näha taevaseid rikkusi ja kogeda taevariigi rõõmu.

Aita mind siis kõiges näha
ainult sinu kingitust,
kuna iga asja taga
peitub sinu armastus.

Siioni Kannel 57:3

Tema võtab vastu patuseid.

Lk 15.2

Kas sind vaevab nõrkus? Sa tahaksid hoiduda pattu langemast, tahaksid osata valitseda oma keelt ja olla kõikide vastu armastav. Ent su katsed lähevad järjest luhta! Lisaks meenuvad sulle ka vanad eksimused, kuigi sa püüad neid unustada.

Nõnda on meie kõikidega. Oleme hällist hauani patuse loomuga ega suuda end teistsuguseks muuta.

Aga Jumal on armuline. Ta kasutab ka su väär-samme sinu heaks. Nõrkus on parem kui variserlikkus. Kui sa arvad end olevat nii hea, et sa Jumala andeksandi ei vaja, siis oled sa juba kaotanud kontakti Tema ja Tema riigiga, sest taevariik on rajatud vaid armule ja andeksandmisele.

Me peame olema rahul sellega, et saame patustena ikka ja jälle pöörduda andeks paludes Jumala poole. See on Jumala mõte: me oleme väiksed ja abitud, Tema on suur, kes aitab alati.

Sel asemel, et jääda oma nõrkuse pärast norutama, saame me ikka otsida lohutust sellest, et oleme saanud Kristuse ohvri läbi armu.

Kõik puudulik meie elus on Kristuse surma läbi hüvitatud. Jumal peab meid Jeesuse tõttu alati õigeiks ja laitmatuiks. Ning sellisteks, nagu peab meid Jumal, peame ka meie end pidama, ka kõige närusematel hetkedel, kui meie seest paiskub välja kõiksugust pattu ja viletsust.

”Sest otsekui taevas on maast kõrgel, nõnda on Tema heldus võimas nende vastu, kes Teda kardavad.” Ps 103:11.

Ühtegi ei ole mul,
mis ma võiksin tuua Sul,
aga mulle tasuta
armust armu annad Sa.
Oled õigeks teinud mind.
See eest kiidan järjest Sind.

Siioni kannel 22:3

Rõõmustage Issandas, te õiged!

Ps 97:12

Kes on need õiged? Õiged on kõik inimesed, terve inimkond, kes on Jeesuse verega oma patust vabaks ostetud. Me saame Issandas rõõmustada selle üle, et Jeesus on meie eest kannatades ja surres meid õigeiks teinud.

Väljend "Issandas" viitab sellele, et Issand Jeesus esindab meid Jumala ees taevas. Kui Jeesus võttis meie pattude karistuse enda kanda, siis saime me ühes oma pattudega kõik Temas esindatud. Kui Ta oli selle ülesande täitnud ja Jumal oli Jeesust surnuist üles äratades selle heaks kiitnud, siis kiitis Jumal ühtlasi heaks ja tunnistas õigeiks ka meid, sest Jeesus esindab meid Jumala ees.

Veel tänapäevalgi on Jeesus meie esindaja seal taevas – ja meie oleme Temas esindatud. Niimoodi näeb Taevaisa meid Jeesuses iga päev sama õigete, pühade ja kõigest patust vabadena nagu Jeesus.

Just selle üle kutsub tekstikoht meid rõõmustama. Selles seisneb ka terve evangeeliumi kokkuvõte. Ühtlasi on see tõde, mis kunagi ei muutu.

Meile, inimestele, tundub see jumalik tõde meie tavamõtlemisele vastukäivana, arusaamatuna ja vastu-meelsena. Ometi moodustab see osa Jumala enda õigusteadusest, mis kerkib esile Piibli igalt leheküljelt.

Jumal annab selle evangeeliumi, rõõmusõnumi meile kingiks. Kes selle uskudes vastu võtab, see omab selle sisu koos kõikide lubadustega, aga kes evangeeliumisse ei usu, see jätab end sellest väljapoole ja kaotab kõik. Keegi ei saa ju pidada Jumalat valetajaks ja samal ajal Ta kinki vastu võtta!

Aga Jumalal on kannatlik meel. Ta pakub meile jätkuvalt oma sõnumit: "Tule! Ja januneja tulgu! Kes tahab, võtku eluveest ilma tasuta!" Ilm 22:17. Täna kutsub Ta meid teksti kaudu: "Rõõmustage Issandas, te õiged!"

Mu imeilus pulmarüü,
südame ainus ehe,
Mis peidab minu suured süüd,
on Päästja surm ja veri.

Siioni Kannel 58:1

Tänage Tema püha nime! Ps 97:12b

Tema nimi on Päästja. Ingel teatas Jeesuse sünni eel Joosepile: "Sina paned talle nimeks Jeesus, sest Tema päästab oma rahva nende pattudest!"

Kiida Jeesuse nime tunnistamisega end õigeks Temas ja Tema töö läbi! See, mida sa ise enda kohta arvad, kas tundud endale suure või väikese patustajana, on sellega seoses tühine. Jeesus on sind igal juhul kõigest patust täielikult ära päästnud! Tema töö on valmis tehtud, nii et seda ei saa sinu patutunnistus, kahetsus või Jumala poole pöördumine kuidagi täiendada või veel paremaks teha. Sa oled Kristuses alati õige!

Sellesse uskumine ongi tõeline pöördumine, meelemuutus. Meie õigeolemine Kristuses on Jumala jaoks tõde, kuna ta ise on selle kohtuotsuse teinud, äratades meie esindaja, Kristuse, surnuist üles. Niisiis peame ka meie seda tõeks pidama!

Me küll ei näe seda oma maiste silmadega, aga kui see maailm, mis meid siin ümbritseb, kaob ja alles jääb taevas, siis me saame seda näha ja selle üle igavesti rõõmustada.

Täna Tema püha nime! Ta päästjat tähendav nimi on püha. See tähendab, et Jeesuse töö meie eest on püha. Jeesus on tõeline, sõltumatu Päästja! Seepärast ei või Tema nimele midagi lisada ega sellest midagi ära võtta. Jeesuse tööst ei puudu midagi, mida me võiksime oma usu või palvetega juurde lisada. Selles ei ole ka midagi üleliia, kuigi see lubab tingimusteta ja vastuteeneteta suurt õndsust ja kirkastust igale inimesele, kes seda vaid usub.

Jeesuse nimi on püha pilet taevasse. Me peame selle pileti esitama sellisena nagu see on, ilma meiepoolsete võltsinguteta, sest Jeesuse nimi tähendab puhast armu.

Jeesus, Sinu kallis nimi puhastab mind pattudest,
peidab minu viletsuse, teeb mind õigeks Isa ees.
Sinu nimi, Jeesus, annab mulle kindla lootuse.
Selle varal turvaliselt rännata saan taeva teed.

See on päev, mille Issand on teinud.

Ps 118:24

Tegelikult on kõik päevad Jumala loodud, aga 118. psalmis sisaldub Kristuse läbi siia maailma tuleva pääste valguse ettekuulutus.

Kui Jeesus siia tuli, manitses Ta inimesi kõn-dima päevavalguses, mitte ööpimeduses. Valguse all mõtles Ta taevaliku sõnumi valgust.

Jeesus on ise Issanda päeva päike, mille kiired on arm ja pattude andeksand Jeesuse valatud vere läbi. See päike paistab näiteks sõnadest: "Nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei huk-kuks, vaid et tal oleks igavene elu." Jh 3:16.

Kui me kuuleme evangeeliumit ja võtame selle omaks, siis ümbritseb meid Jumala valgus. Kuna Jeesus on valmistanud oma päästetöö kehtima alatiseks, siis paistab Jumala armu valgus kõigi meie elupäevade üle. Sedasama öeldakse ka sõnadega "Issanda halastused pole lõppenud: need on igal hommikul uued." Nl 3:22,23.

See on päev, mille Issand on teinud.

Ps 118:24

Tegelikult on kõik päevad Jumala loodud, aga 118. psalmis sisaldub Kristuse läbi siia maailma tuleva pääste valguse ettekuulutus.

Kui Jeesus siia tuli, manitses Ta inimesi kõn-dima päevavalguses, mitte ööpimeduses. Valguse all mõtles Ta taevaliku sõnumi valgust.

Jeesus on ise Issanda päeva päike, mille kiired on arm ja pattude andeksand Jeesuse valatud vere läbi. See päike paistab näiteks sõnadest: "Nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei hukkuks, vaid et tal oleks igavene elu." Jh 3:16.

Kui me kuuleme evangeeliumit ja võtame selle omaks, siis ümbritseb meid Jumala valgus. Kuna Jeesus on valmistanud oma päästetöö kehtima alatiseks, siis paistab Jumala armu valgus kõigi meie elupäevade üle. Sedasama öeldakse ka sõnadega "Issanda halastused pole lõppenud: need on igal hommikul uued." Nl 3:22,23.

Valgus paistab pimeduses.

Jh 1:5

Päev, mille Issand on teinud heidab suure väega valgust Jeesuse ristilt. Esiteks paljastab see kõik meie pimeduses varjatu. Jeesuse asendussurm meie eest on tõendiks meie tõelisest seisundist Jumala seaduse ees. Meie patud põhjustasid Jeesuse surma! Tema risti valgus mõistab kohut meie patu üle.

Kõik inimesed on sündinud vaimulikus pimeduses. Me kobame pimeduses nagu päris pimedad. Me võrdleme end teiste patuste inimestega ja loodame, et kõik on hästi, kui leiame, et oleme vähemalt sama head kui teised. Ometi on tõde see, et isegi meie parimad teod meie parimatel hetkedel viisid Jeesuse surma.

Ent Jeesuse surm näitab ennekõike Jumala suurt armastust meie vastu. Jeesus ei suutnud näha meid hukatusse minemas. Et puhastada meid pattust, võttis Ta enda peale meie pattude karistuse. Jeesuse risti valgus kuulutab õigeksmõistvat otsust,

mille Jeesus meile ristisurma läbi võitis. Selle valguses oleme kõik pühad, vagad ja Jumala taevasse kõlblikud.

Pidagem selle tõest kinni igapäevases elus ja eriti siis, kui patud rõhuvad südametunnistust!

Loomulikult ei pääse keegi taevasse, kes Issanda päeva armuvalgusest põgeneb või seda põlastab. Ainult need, kes kõnnivad selles valguses uskudes patud andeksantuks Jeesuse valatud vere läbi, saavad igavesti õndsaks, sest õndsus ei ole mujal kui selle valguse all.

Kui eneses ma nõder ja Kristus on mu kõik,
siis olen Ta sees vägev ja väga õnnelik.
Kui oma vara otsas, on Tema sees mul küll,
kes mu eest surma läinud ja elu kinkind mul.

Kui olen ma täis pattu, siis Ta täis armu on.
Kui olen ilma nõuta, siis Ta nõuandja on.
Mu süda külm ja pime, mu päike Kristus on.
Patt on mu surma saatnud, Ta on mu armutroon.

Siioni Kannel 11:1, 2

**Ma olen sind nimepidi kutsunud,
sa oled minu päralt. Js 43:1**

Asjadele nime andmisega kinnitab omanik neile omandiõiguse. Karja omanik märgistab oma loomi, et suuta seda omandiõigust tõestada.

Jumal andis Iisraeli rahva esiisale, Jaakobile koos tema järeltulijatega nimeks Iisrael. Sellega avaldas Jumal, et Jaakob koos oma rahvaga kuulub Jumalale ning Tema on nende Issand. Iisraeli nime kandes said Jaakob ja ta rahvas tõeliselt heasse olukorda Hea Karjase kaitse all: Jumal lubas olla nendega ning kaitseda kõige kurja eest.

Ent pärast selle tekstikoha kirjutamist prohvet Jesaja poolt pole Iisraeli rahva ajaloos näha kui-gipalju eelmainitud õnnistusest, vaid otse vastupidi: Iisraeli rahvas on saanud mitme tuhande aasta vältel palju kannatada. Kas Jumal ei pea oma sõnu?

Selgitus on, et tekstikoht, nagu ka terve Jesaja raamat, ei räägigi Jaakobi lihastest järeltulijatest, vaid kõigist nendest, kellel on Jaakobiga sama usk ja jumalasuhe.

Selle tähendusega ütles Jeesus Naatanaeli kohta: „Ennäe, tõeline Iisraeli mees, kelles ei ole valet.“ Jh 1:47.

Tegelikult oli Jeesus ka Jaakobi kutsuja ja talle lubaduse andja. Jeesus toimis Jumalana ka vana testamendi ajal, enne oma sündimist maailma. Siis kutsus Jeesus inimesi prohvetite kaudu, kes ennustasid tulevat päästet. Meid kutsub ta valmis pääste evangeeliumiga. Ta päästab pattude ja kuradi käest ning annab igavese elu.

Jeesus peab oma töötustest kinni ja muudab kõik õnnistuseks neile, kes Teda usuvad. Kes evangeeliumisse usub, sellel on seesama hea Issand Jeesus nagu oli Jaakobil. Selline inimene on Jeesuse taevariigi õnnis elanik ja igavese elu pärija.

Minu nimi taevas kirja pandud,
see mind üliväga rõõmustab:
Lapse õigus on nüüd mulle antud,
terve taevariik mul osaks saab.
Oh, kui väga õnnelik ma olen
juba selles elus ilmamaal,
mis veel siis, kui ükskord taeva tulen
ja seal Jeesu palet näha saan!

Siioni kannel 14:1

Meid hüütakse Jumala lasteks ja need me olemegi. 1 Jh 3:1

Jumal andis meile ristimises nime märgiks sellest, et me oleme tema päralt. Meie vanemad andsid meile nime siinse maise elu jaoks. Jumal lisas sellele enda nime otsekui taevalikuks perekonnanimeks: Jumala laps.

Aga ristimine polnud Jumala poolt mitte ainult nime andmine, vaid Ta ka sünnitas meid oma Sõna ja Vaimu kaudu enda lapsiks ja taevariigi pärijateks. Kuidas see sündis, seda ei suuda me mõista, vaid saame seda uskuda sõna järgi. Tt 3:5.

Meie vana nimi tähendab vaimulikus mõttes: patustaja. Me kanname seda nime siin kuni hauani, aga Jumala jaoks see enam ei kehti, sest Jeesus on meie patuvõla oma verega ära maksnud. Jumal tunneb meid ristimise järgselt vaid meie uue nimega: Jumala laps.

Patutegijatena on meie isandaks kurat, vale vürst. Tal on võim meie liha üle, ta juhib meie lihalikke mõtteid eemale tõest.

Aga Jumalast sündinud elus juhib meid Püha Vaim evangeeliumi kaudu tões läbi usu Jeesuse armusse.

Õieti oli meie uus nimi valmis ja Jumala kinnitatud juba Jeesuse ülestõusmise tulemusel, aga ristimise kaudu sünnitab Jumal igäüht meist oma lapsiks ja Jeesuse päästetöö õnnistuse osaliseks siin ajas ja paigas. Nõnda võtab Jumal meid ristimise kaudu oma perekonda, Jeesuse vendadeks ja õdedeks, kõrgemasse positsiooni kui taeva inglitel. Ef 2:19.

Taolist ülendamist ei suuda me mõista. Mõelda vaid, et meid, kes me oleme iseenestes alati ühtmoodi variserlikud, isekad ja patused inimesed, peab Jumal Jeesuse tõttu pühadeks ja õigeteks, lausa oma lasteks, ning pärast maist elu saame me tulla Jumala juurde taeva ilusse ja õndsusesse igavesti elama! Seda kõike töötab meile Jumal ristimises.

Armas Isa, kuulun sulle! Oled sünnitanud mind ristimises enda lapseks. Selle eest ma kiidan Sind! Seega andsid mulle palju: andeksand ja pühadus, igavene elu taevas ja Su rohke õnnistus.

**Isa, ma olen pattu teinud taeva vastu
ja sinu ees!“ Lk 15:18**

Sõnad leiduvad Jeesuse tähendamissõnast kadunud pojast. Poeg tunnistab oma halvad teod oma isale. Poeg oli jõudnud selle otsuse juurde alles pika ja raske kogemuse kaudu. Ta oli enneaegu pillanud ära oma pärandi, elades ohjeldamatult, millepärast ta oligi sattunud raskesse puudusesse.

Tähendamissõna kadunud pojast on kirjeldus kõigi inimeste vaimsest seisundist Aadama pattulangemisest peale ja nende loomupoolsest suhtumisest Jumalasse. Mitte ükski meist ei taha oma Loojale vabatahtlikult tunnistada kui kaugele on sõnakuulmatuses ja pattu tehes Loojast eemaldunud.

Aga meie sõnakuulmatus viib meid ummikusse. Ilma hea vahekorral oma Jumalaga ei saa me hing rahu. Sest meid on loodud, mitte üksnes maise elu, vaid ka igaviku jaoks. Seepärast peab meil olema hea kontakt oma Loojaga, et teada ja järgida tema tahtmist. Vastasel korral sattume vaimsesse juuretusse.

Patustajaks sündinuna on inimene Jumala suhtes negatiivselt häälestatud. Ta ei taha muuta oma vale suhtumist Jumalasse, vaid püüab seda unustada ja isegi kaitsta. Juhtub aga, et Jumal oma armastuse tõttu peatab meid ja avab meie silmad meie patule. Siis sattume nii raskesse ängistusse, et me iga hinnaga peame võitma oma uhkust ning Jumalale tunnistama oma truudusetust.

Taoline hirmuga ärkamine nägema oma seisundit on siiski hea asi. Kuna see on Jumala tekitatud, järgneb sellele hea lõpp. Fl. 1:6.

Küll me ärkamise järel esiteks ikka teeme nii nagu kadunud poeg, üritame oma vagaduse ja heade tegudega teenida Jumala soosingut. Ja Isa lubab meil seda teha, kuni leiame selle töö mõttetust.

Alles siis oleme võimelised vastu võtma Jumala abi ja nägema tema armastust. Ta tuleb meie juurde oma evangeeliumi kaudu keset meie asjatut üritamist Teda lepitada. Ta pakub meile tasuta armu: „Tulge minu juurde kõik, kes olete vaevatud ja koormatud, ja mina annan teile hingamise!“ Mt 11:28.

**Kui ta alles kaugel oli...hakkas isal
hale. Lk 15.20**

Kadunud poeg Jeesuse tähendamissõnas oli andnud alla ja otsustanud asuda koduteele. Kuna ta aga oli pillanud ära oma pärandi, kavatses ta tööga oma leiba teenida.

Just sel viisil toimime me kõik vaimulikus mõttes. Me tahame enda vaimulike ponnistustega Jumala tasuta armu ära teenida. Me ei taipa, et oleme selliste mõtetega Jumala riigist sama kaugel kui oli kadunud poeg oma isast tema teda nähes ja juurde joostes.

Kiitus Jumalale, et ta nii algatab kui juhib meie vaimulikku kojusõitu! Muidu me jääksime igavesti välja Tema riigist. Ta ruttab meile vastu sõnumiga, et kõik on juba korras, patuvõlad Jeesuse makstud ja kodu veel alles.

Loomulikult on lubatud olla vaga ja vaimuelus hoolas, kuid selle läbi ei saa Jumala armu teenida. See oleks solvang Jumala vastu.

Jumal on otsustanud, et meie kojutulek peab sündima nõnda, et Ta tuleb meie juurde, mitte meie Tema juurde, ning et Ta viib meid koju. Sellest räägib sõnakoht: "Jumal teeb nähtavaks oma armastuse meie vastu sellega, et Kristus suri meie eest, kui me olime alles patused." Rm 5:8. Niisiis ei olnud me õiged ega head, vaid patused ja kurjad, kui Kristus meid oma ohvritöö läbi päästis.

Patused oleme iseenestes veel täna ja iga päev ja saame sellistena võtta evangeeliumi rõõmusõnumit vastu. See sõnum teatab meile, et me oleme Kristuses ja tema töö läbi andeks saanud, nimelt andeks saanud patused.

Näita, Isa, kus ma olen,
sinust kaugel patuteel!
Näita mulle ka su armu,
ning et armastad mind veel.
Aita mind, et ma ei püüa
ise ära teenida,
mida oled mulle andnud
puhtast armust tasuta!

**Kui mina sind ei pese, siis ei ole sul osa
minuga.” Jh 13:8**

Jeesus andis oma jüngritele kujuka näide Jumala riigi sisemisest korrast pesemisega nende jalgu: see, kes teisi teenib, on suurim.

Jünger Peetrus aga kohe ei taibanud mida Jeesus nende jalgu pestes tahtis neile öelda. Peetruse meelest polnud õige see, et Jeesus end alandas pesema nende tolmuseid jalgu.

Ometi oli see Jeesuse tegu vaid nõrk pilt Tema suurest tööst meie heaks, kui Ta oma verega pesi meid pattudest puhtaks. Jeesus, pühana ja puh-tana üle kõige loodu, võttis maailma kõik patud enda peale, et nende karistuse kanda.

Selle Jeesuse suure maailma puhastustöö läbi saime me kõik nii puhtaks, õigeks ja pühaks, et Jumal ei näe meis midagi ebapuhast, vaid oleme kõlblikud pääsema Tema taevasse. Küll me oleme patused, aga Jumal seda ei näe, kuna patud on Kristuses andeks antud.

See on tõde, mille Jumal kinnitas äratades Jeesuse surnuist. See tõde sisaldab tegelikult kõik, mis meie pääste kuulub. Pääste on sellega valmis. Oleme Kristuses päästetud, nii et kes seda sõnumit ei hülga või ei võltsi, vaid selle omaks võtab, see omab selle sisu.

Kui Jeesus tuli Peetruse juurde tema jalgu pesema, protesteeris Peetrus. Siis Jeesus ütles talle ülalmainitud sõnad. Siis ütles Peetrus Jeesusele: „Issand, ära siis pese üksnes mu jalgu, vaid ka käsi ja pead.“ Jeesus aga vastas: „Puhtaks pestul ei ole vaja pesta muud kui jalgu.“

Ka sellele on vaimulik vaste: Jeesus on meid oma verrega tervenisti kõigest patust pesnud. Aga jalad on vastavuses meie südametunnistusega. Südame-tunnistus kipub vahetevahel saama patust määritud ning vajab puhastust. Seda puhastust tehakse nõnda, et tuletatakse meelde andeksandmist Jeesuse veres.

On imeline, et Jeesuse arm kipub iga pattulan-gemise pärast meelest kaduma. Ometi on Jumala tõde igavesti püsiv. Me peame vaid usuga sellest kinni haarama. See on vaimne jalgade pesemine, mida meil on vaja iga päev teha. Nagu pesu on väsinud jalgadele kosutav, nii kosutab evangeelium Kristuse armust meie hinge.

**Puhtaks pestul ei ole vaja pesta muud kui
jalgu. Jh 13:10**

Me oleme kõik Kristuse surma läbi kõigest patust juba päris puhtaks pestud. Seda asja ei saa meie ebausk tühjaks teha. Aga me peame ka saama sellest täiesti teadlikuks, nii et me ei kanna südametunnistusel juba andeks antud patte. Kindlus andeksandmise kohta on tähtis, ennekõike seepärast et kõik tõesti on ära kustutatud ja andeks antud, teiseks seepärast, et süüd on südametunnistusel raske kanda.

Süükoormad takistavad meid tundmast ilu, mille Jumal on meile Kristuses andnud ja kui me ise ei suuda usuröömu tunda, oleme võimatud ka teisi julgustama.

Teadagi pole süüteadlikkus surmaks ega röömu Kristuse armust saa igal hetkel tunda. Süüteadlikkus on ka hea märk. See iseloomustab Jumala lapsi, kes on lähedases suhtes oma püha Isaga. Selle vastu on halb ja ohtlik pidada end ilma patuta olevaks,

nii et arvame end ilma Kristuse armuta hakkama saavat.

Südametunnistust peame Jeesuse andeksandmisega jätkuvalt puhastama, kuna me loomu poolest ei suuda pattu tegemast hoiduda. Kui süüd saavad südametunnistusele järk-järgult koguneda, saab koorem pea liiga raskeks. Hea reegel on seepärast viivitusega tõsta evangeelium iga süüdistuse vastu. Süüdistused tulevad enamasti oma uskmatust südamest.

Üldiselt arvatakse kergeks uskuda enda patud andeks antuks. Asi on aga päris vastupidine. Südametunnistuse puhastamine on usinasti väga raske. Kes seda kergeks arvab ei tunne enda vaimulikku olukorda.

Apostel Paulus nõuab: "Võtke kätte usukilp, millega te võite kustutada kõik kurja põlevad nooled! Võtke ka päästekiiver ja vaimumõõk, see on Jumala sõna!" Ef 6:16,17.

Jeesus, kes Sa pesid mind puhtaks oma verega, alati ma vajan Sind Sinu andeksandega.

Olen patutegija, kes ma end ei muuta saa - Sina armu jagaja, kes Sa end ei muuda ka.

Kui ta siis leidis ühe eriti hinnalise pärli, läks ta ja müüs maha kõik, mis tal oli, ning ostis selle. Mt 13:46

Jeesus võrdleb taevariiki ilusaid pärleid otsiva kaupmehega. Kaupmees on Jumal. Tema leitud pärl on inimkond.

See pärl nägi välja päris kasimatu, kuradi poolt porisse tallatud. Pärl oli patu pärast ka täiesti katki, nii et iseenesest oli see väärtusetu. Jumala silmis oli see aga siiski väga hinnaline. See oli talle kallis, kuna ta oli selle algselt ise loonud ja seepärast ei tahtnud ta seda kaotada isegi nüüd, kui see oli purustatud.

Purustatuid pärleid ei saa ju ennistada. Kuidas aga parandada patu läbi vaimulikult katkist inimkonda, kes on saanud Jumala vaenlaseks ja sattunud kuradi valitsuse alla? Jumala käes on aga kõik võimalik. Mt 19:26.

Tegelikult oli Jumal juba enne maailma loomist plaaninud inimkonda pärast pattulangemist ära päästa, et näidata selle teo läbi oma jumalikku võimu.

Jumal otsustas saada inimeseks ja kustutada ohvrisurma kaudu inimkonna patuvõla.

Piltlikult öeldes müüs Jumal maha kõik, mis tal oli, et osta inimkond endale tagasi. Ta jättis kõrvale kirkuse ja au, mis tal oli taevas, ja sündis vaeseks inimeseks. Siis, ühtlasi Jumala ja inimesena ostis ta inimkonna oma elu hinnaga kuradi valitsuse käest enda omaks tagasi.

Selle Jumala hinnalise ostu läbi sai ilmsiks meie väärtus Jumala silmis: me oleme väärt tema enda elu. Mõelda vaid, et meie, läbinisti patused inimesed, oleme Jumala poolt nii kõrges hinnas!

Seda alati meeles pidades on meil siin maa-pealses elus kergem. Sest Jumala poolt nii üliväga armastatuina oleme me alati heades kätes ja kõige kurja eest hoitud. Keegi ei saa meid sellise armastuse käest ära kiskuda.

Miks oleksin siis mures sellise Isaga?

Ma saan vaid Teda ikka ja jälle tänada.

Ta truudusega käib minu kaasas siin maa peal ja igavese õndsuse annab mulle seal.

Siioni Kannel 53:4

Sa oled mu silmis kallis ja auline.

Js 43:4

Ükski inimene pole nii eriline, et ta oleks sellepärast midagi väärtuslikku. Kõik inimesed on loodud maa tolmust, on pattu langenud ja peavad jälle tolmuks saama. Aga Jeesuse armastus annab meile väärtuse. Jeesus on armastanud meid nii väga, et ta on meid patu needusest oma elu hinnaga vabaks ostnud ja teinud meid jälle kõlblikeks koos Temaga taevas igavesti elada.

Jumala armastuse tõttu omab väärtust ka kõik, mis Ta meile annab. See kehtib nii maiste kui vaimulike asjade kohta. Väärtus on isegi sellistel Jumala kinkidel, mis meile ei meeldi. Jumal on andnud ka need armastusega, et meid nende läbi manitseda ja kasvatada.

Jumal, leidnud ja ostnud oma kalli pärli, st meid, inimesi, otsib meid jätkuvalt oma Vaimu kaudu, et meile teatada rõõmusõnumit patu ja selle võla küüsisest vabakssaamisest.

Ilma pääsemisest teadlik olemata pole meil Jumala päästetööst ju kasu. Seda teades saame me selle sisu aga ka enda kohta käivaks pidada.

Jumala pärliostu pärast, mille ta sooritas Kristuse kaudu, pole me enam kasimatu ega purustatud pärl, vaid oleme Kristuses taastatud ja tema poolt läikima löödud. Oleme jälle taeva jaoks sobiv inimkond.

See sõnum kehtib ka iga inimese puhul eraldi. Seepärast tahab Jumal, et me igaüks kiidaksime end Kristuse surma ja ülestõusmise pärast õigeks, pühaks ja õndsaks ning elaksime jätkuvalt Kristusesse uskudes.

Olid, Jumal, ilusaid, kauneid pärleid otsimas.
Leidsid ühe märdunu pori sees magamas.

Mina olin just see pärl, katkine ja tallatud,
patu pärast kohtu all, õnnetu ja troostitu.

Sina aga ostsid mind oma kalli verega.
vabastasid pattudest, ehtasid armuga.

Mina, mina olen see, kes kustutab su üleastumised iseenese pärast. Js 43:25a

Siin räägib Jumal oma rahvale, Iisraelile ja ühtlasi meile kõigile. Ta räägib maailma päästest Kristuse läbi. Ta rõhutab, et Ta ise kustutab meie patud ära. Teist võimalust ei ole, sest meie, patused inimesed, ei suuda hüvitada oma Jumala seaduse vastaseid tegusid. Jumala seadus on range ja äraostmatu. See nõuab surma kõigile selle vastu tegijatele.

Aga mis sunnib Jumalat meie üleastumised kustutama? Mida meie, inimesed, võiksime Talle omalt poolt esitada selle põhjenduseks? - Mitte midagi. Oleme läbinisti patused, kõik mõtted ja teod on ebapuhad. Patt paiskub jätkuvalt Aadama pattulangemisest saadik meie kurjast ja egoistlikust sisemusest välja. Me ei saa millelegi endas viidata põhjuseks, et Jumal peaks meid pattudest päästma.

Loomu poolest me isegi ei taha saada pattudest päästetud. Me ei mõista, mida me vajame.

Me oleme vaimulikult surnud ega taha koos Jumalaga elada. Apostel Paulus kirjutab: "Ei ole mõistjat, ei ole Jumala otsijat. Nad kõik on kaldunud kõrvale, üheskoos kõlbmatuks muutunud....ei ole Jumala kartust nende silme ees." Rm 3:11 jj.

Jumal aga leidis põhjuse võtta meie pääste kässile, kuigi mitte meie poolt. Ta omaenda armastus meie kohta oli selle töö põhjuseks. Ta oli ju ise loonud meid. Seepärast Ta ei tahtnud meid maha jätta.

Oma õiguse tõttu ei saanud Ta seadust mööda meie pattu kustutada. Patukaristus pidi saama kantud, aga Jumal võttis karistuse oma Poja isikus iseenda peale. Jeesuse ohvrisurma läbi kustutas Ta meie patuvõla täiesti ära. Selle töö läbi sai Ta Jeesuse ülestõusmise hommikul tunnistada meid Jeesuse töö tõttu õigeks ning kiita meid heaks enda juurde tulema.

Nüüd on Jumal meile armuline. Me saame osutada Jeesusele ja Jumal lubab Tema tõttu võtta meie palved kuulda, sest Jeesuse ohvrisurma tulemus kehtib alati ja igavesti. See on meil kindlaks lootuseks.

Ega ma pea meeles su patte.

Js 43:25b

Jumala päästetöö kehtib igavesti. Miski üleastumine või patt ei saa seda tühistada, kuna patt on Jeesuse ohvrisurma läbi Jumala raamatuist ükskord ja lõplikult ära kustutatud. Kuigi meie oleme alati maa peal sama patused ja patustajad, on kõik meie patud igal juhul andeks antud. Kui patud rõhuvad meie südame-tunnistust, saame ikka tuletada meelde, et nad Jumala eest on kord ära võetud ning et Jeesuse arm seepärast kõike täiesti peidab.

Meil on küll raske mõista, et Jumal on andnud kõik meie patud andeks juba enne kui me seda palume ning et andeksand jääb kehtima hoolimata sellest, kui tihti me pattu langeme. Sellest on kergem saada aru, kui peame meeles, et Jumala andeksand on sootuks teine asi kui see, mida me oma südame-tunnistuses tunneme. Me kanname südame-tunnistusel juba andeks antud patte.

Südametunnistus on aga hea asi. See märgib üles kõik, mis võiks meie suhet Jumalaga segada. Me saame patu pärast kurvaks, kuna südametunnistus käsib igat uut pattu kohe andeksandmatuks ning nõuab seepärast uut teadet sellest, et ka aktuaalne patt on andeks antud.

Niisiis peame jätkuvalt pidama südametunnistust pattudest puhtana, igat uut pattu Jeesuse püsiva andeksandmise sõnumiga ära kustutama, nii et me ei jääks kurvaks uskudes, et ka Jeesuse poolt oleks suhe halvaks saanud.

Südametunnistuse igapäevase puhastamise kaudu saab meie Jumalasuhe uuendatud ja kinnitatud. Me näeme iga kord Tema armastusest natuke rohkem.

Teadlikult tehtud patud võivad vahel rõhuda meid pikka aegagi, kuigi me teame, et kõik on andeks antud. See kuulub elu juurde ega muud abi ole, kui alati tuletada meelde Jeesuse lõpetatud päästetööd. Tema töö kehtib ikka, kuigi on vahel raske seda iseenda kohta käivaks uskuda.

Ära ole uskmatu, vaid usklik!

Jh 20:27

Kui Jeesus surnuist ülestõusnuna tuli jüngrite juurde, ei olnud jünger Toomas kohal. Seepärast Toomas ei osanudki uskuda, et Jeesus oli surnuist üles tõusnud, kui teised sellest rääkisid. Kuidas ta võiks teada, et see on tõsi? „Kui ma ei näe Tema käte sees naelajälgi ning ei pista oma sõrme naelte asemeisse ega oma kätt Tema külje sisse, ei usu ma mitte!“

Aga Jeesus tuli uuesti ning andis Toomale tema soovitud tõenduse. Siis ka Toomas uskus. Toomal ei olnud teistest jüngritest raskem uskuda. Keegi neist nägemata ei uskunud. Oli ju neil kõigil olnud väga raske mõista, et Jeesus pidi saama surma mõistetud ja tapetud, kuigi Jeesus oli neile seda eelnevalt teatanud.

Meie ei saa ilma tõenduseta uskuda. Olekski ohtlik seda teha. Ega Jumal seda meilt ootagi, vaid Ta annab oma sõnumile vajaliku tõenduse. Vahel ta annab tõenduse märkide abil, enamasti vaid oma sõna kaudu.

Et näidata end olevat vanas testamendis Jumala lubatud Messias, tegi Jeesus just neid imetegusid või märke, mida Messias pidi ennustuste kohaselt tegema. Juudid oleks nende märkide põhjal võinud Jeesust Messiana ära tunda, aga nad ei tahtnud Temasse uskuda, kuna nad tahtsid poliitilist päästjat, mitte taevalikku Kuningat.

Oli ka Jeesuse jüngritel Tema ülestõusmise järel raske Teda ära tunda, kuna arvasid veel, nagu kõik inimesed üldiselt, et surnuist ei saa tagasi ellu tulla. Alles kui Jeesus neile näitas, mida Temast oli prohvetlikult kirjutatud, said nad aru. Ennustused said neile lõplikuks tõenduseks, et Jeesus oli surnuist üles tõusnud.

Jeesus ei ilmu meile enam samal viisil, kui oma jüngritele, kuigi Ta suudaks seda teha. Selle asemel juhatab Ta meid oma Vaimuga leidma piibli sõnast meile vajalikke tõendeid, et me saame Temasse kindla usu sellesse, et Ta on Jumala läkitatud maailma Päästja, kelle kaudu meil on patud andeks antud ja Jumala juurde vaba pääs.

**Õndsad on need, kes ei näe, kuid
usuvad.** Jh 20:29

Vahel ilmub Jumal ka silmaga nähtavate ja kätega tundavate asjade kaudu. Ta ilmus ka otseselt Jeesuse läbi, kes rändas inimeste hulgas ringi.

Aga maine nägemine ja tundmine pole piisav Jumalasse usku andma. Juudid ju ei uskunud, kuigi nad nägid, kuidas Jeesus tegi palju imetegusid, mida ainult kõigeväeline Jumal teha suudab. Jh 12:37

Kuidas me võime olla kindlad sellest, kas miski töö on Jumala tehtud või on kuradi pettus? Selleks nõuab usk sügavamat teadet, kui mida nägemine ja tundmine annavad. See sügavam teade leidub üksnes pühadest kirjadest ehk piiblist. Piibel on Jumala sõna ja see sõna annab meile usku Jumalasse.

Piibli sõna peame aga võtma tõsiselt. Juudid seda ei teinud, vaid tõlgendasid seda ümber oma soovi järgi. Seepärast nad ei mõistnudki, et Jeesus on vanas testamendis töötatud Päästja.

Ka Jeesuse enda jüngritel oli Jeesuse surnuist ülestõusmise järel raske Teda ära tunda, kuna nad ei mäletanud ega mõistnud, et Jeesusest oli kirjutatud, et Ta peab pärast surma jälle üles tõusma.

Samuti peame ka meie võtma piibli sõna tõsiselt, et saada Jeesusest ja meie päästest kindlaks. Kuna piibli sõna on Jumala päralt, omab ta jumalikku võimu anda meile kindlat usku. Jumala Vaim elab selles ja toimib selle kaudu andes meile vaimuliku veendumuse.

Seejärel võib Jumal oma tahte järgi anda meile ka nähtavaid märke oma juuresolemisest. Nende märkidega kinnitab Ta meile oma sõna. Mk 16:20

Aga usu, pääste ja igavese õndsuse alus on ikka vaid Jumala sõna. Peame olema sellega rahul, et asjad, millest sõna räägib, ei ole veel maa peal silmadega näha ega kätega tunda, vaid alles üleval Jumala riigis, kuigi nad on tõelised ja püsivad – vastandlikkuses maistele ja nähtavatele asjadele, mis varem või hiljem kaovad. Ainult nähtamatud ja taevalikud asjad annavad meie hingele püsivat rõõmu ja rahu.

Pääste on meie Jumalal.

Ilm 7:10

Seda on Jumala rahvas alati tunnistanud ja tunnistab ka edaspidi. Nad on kogenud isiklikult, et nende pääste on täiesti Jumala tegu, mitte mingis osas nende oma.

Selle kogemuse on Jumal andnud neile oma sõna ja Püha Vaimu kaudu. Keegi inimene iseendest ei mõista isegi seda, et peab pattudest saama päästetud, sest patt on pimestanud meid nii, et me loomu poolest lausa armastame pattu.

Me oleme juba sünnist peale oma üleastumistes ja pattudes surnud (Ef 2:1) ega me ei suuda iseendale uut vaimulikku elu luua. Meil pole isegi tahtmist heaks ja jumalakartlikuks saada. Halb puu ei või kanda head vilja. Mt 7:18.

Seepärast on meil õnneks, et Jumal oma halastuse tõttu enda oma algatusel on meid Jeesuse kaudu päästnud. Enne meie maailma sündi võttis ta meie patud enese peale ja kandis nad ära. Seejärel on Ta ristunud meid päästest osaliseks ning

selle läbi sünnitanud meid oma Vaimu kaudu uude vaimulikku ellu. Peale selle kuulutab Ta meile, mida Ta meie eest on teinud, et me seda usuksime.

Kui Jumal on meid nõnda oma taevariiki võtnud ning armu evangeeliumi kaudu meile usu andnud, siis Ta veel käib meiega me eluteel, toetades ja julgustades meid armusõnumiga.

Keegi meist ei suuda end lõpuni usus hoida. Kui katsumused meie peale langevad, pole meil endal võimet Jumala armust kinni hoida. Seepärast on hädavaljak et Jumal oma sõnaga jätkuvalt meie usku toetab.

Jumal on truu oma sõnale ja töotustele. Kui ta on lasknud Johannesel kirjutada Pühakirjasse: "Pääste on meie Jumalal", vastutab Ta sõnade teostamisest.

Teadmine Jumala heast ja ustavast hoolitsusest annab vabastavat ja kergendavat tunnet. Kellelgi pole nii turvaline ja seepärast ka õnnis elu kui Jumala lastel, kes Tema sõnasse usuvad. Me saame, vaatamata kõigile asjaoludele, anda oma elu Tema kõikvõimsasse ja armastavasse kätte. Kõik, nii hea kui halb, tuleb Tema tahtmise järgi meile kasuks ja igaveseks õndsuseks.

Issand hoiab sind kõige kurja eest.

Ps 121:7

Pääste, mille Jumal on meile Kristuses valmistanud, on täielik. Ülalmainitud piiblightsitaat on sellest hea kirjeldus. Jumal lubab oma päästega hoida meid kõige kurja eest. Aga mida see tähendab? Mis on kuri?

Valmis pääste tähendab, et meie patud, mis olid vaheseinaks meie ja Jumala vahel purustades ja takistades meie hea vahekorra Jumalaga, on ära võetud, ära kriipsutatud ning andeks antud. Seepärast on Jumal meile armuline. Ristimine on näiteks sellest. Ristimise kaudu sünnitab Jumal meid enda vaimulikeks lapsiks ja lubab hoida meid kõige kurja eest.

Jumala hoidmise ja hoolitsuse siht pole aga anda meile selles maailmas nii mugavat elu kui võimalik, vaid säilitada meie usk Temasse ning selle kaudu viia meid hästi taevasse. Selleks tarvitab Jumal eeskätt oma sõna, aga ka kõike, mida Ta annab meil maises elus kogeda, nii edu kui ebaõnne, et nende kaudu õpetada meid ja tõmmata meid Tema tundmisele.

Vastulöökide kaudu laseb Ta meil kogeda meie nõrkust ning et Ta on meil igas hädas truu Aitaja. Seda saame kõige selgemini näha, kui oleme enda võimed ja võimalused täiesti kulutanud, nii et Jumal on meil viimaseks lootuseks.

Viimase katsumuse, surma ees, taipame lõplikult, et me peame laskma kõik olla Jumala käes. Kui nii teeme, on Ta truu oma töotustele ning võtab meid enda juurde igavesse õndsusesse.

Sel viisil hoiab Jumal neid, kes Ta päästet ei hülga. Ta ei hoiu neid maistest raskustest, vaid viib neid nendest läbi, andes kitsikuste kaudu kallist õpetust nende igavest õndsust silmas pidades. Ta ei lase meil ka pidada meie maist omandit, vaid annab meile selle asemel igavese, ei anna isegi ka mitte maist tervist. Ta laseb kulutada me maise keha surnuks, et seda ülestõusmise päeval taevaliseks uuendada.

Nõnda hoiab Jumal meid kõigest kurjast, mitte mugavat maist elu eesmärgina silmas pidades, vaid meie igavesele õndsusele mõeldes. Selles valguses on kõik, mida me oma elus maa peal arvame kurjaks, armastava ja kõikvälise Jumala käes hea ning meile kõige parem, mis meile sündida võib.

**Valvake ja palvetage, et te ei satuks
kiusatusse! Mt 26:41**

Kuidas on võimalik vältida kiusatusse sattumist, kui meid alati kiusab meie enese pattulangenud liha, ahvatledes ja peibutades? Jk 1:14. Ristiinimesena teame kogemusest, et me ei suuda pattulangemisest hoiduda, vaid me teeme pattu mitmel viisil igal päeval ja hetkel. Kui me Jumala armust saame mõne patu eest hoitud, võtame sellest kohe iseendale au.

Jeesus mõtleb selle sõna all päris eri kiusatust, mitte Jumala seaduse vastu rikkumist, vaid kiusatust, kuhu võivad sattuda vaid Jeesuse omad, jüngrid, kes temasse usuvad, nimelt kiusatust langeda usust ära. Pattude kohta käib Jumala arm ja andeksand Jeesuse vere läbi, aga kui usk armusse kõigub ja sureb, pole enam lootust.

Jeesus oli juba asunud oma kannatuse teele. Ta nägi ette, et Ta surma kaarel jüngrite usu nõrkuse tõttu tekib neil raskeid kahtluse ja allaandmise kiusatusi, seepärast Ta neid eelnevalt hoiatab.

Me ei tohi kunagi kaotada lootust Jumala sõnale ja selle armutöötustesse, sest ainult evangeeliumi mõjul säilib usk ja jääb hing ellu.

Kes on valvel armu evangeeliumis, see saab selle sõnumi läbi kaitstud allaandmise kiusatuse eest. Seepärast peame igas olukorras pidama pilgu Kristuse armu peale suunatuna.

Kindlast teadmisest Jumala armust järgneb ka õige palvemeel. Nähes Jumala armastust Jeesuse töö läbi, ei saa me muud kui südames ülistada Jumalat. See on mida Jeesus valvamise ja palvetamisega mõtles.

Taoline lähedane vahekord armulise Jumalaga sünnib ainult Tema sõna mõju tulemusena. Jüngritele sündis see Jeesuse suulise õpetuse läbi, meile aga kirjutatud sõna kaudu. Seepärast on Jeesuse sõnad valvamisest ja palvetamisest tegelikult üleskutse lugeda, kuulata ja mäletada, mida Ta on meile Jumala armu kohta öelnud.

Kui me seda Jeesuse üleskutset järgime, saame hoitud kiusatusest langeda lootusetusesse Jumala armu suhtes. Kuigi Jumal katsumuste aegadel end nägemast peidab, teame et Ta on alles meie lähedal sama halastav ja armastav nagu ennegi.

Mu Jumal, sinu peale ma loodan!

Ps 25:2

Õiget palvet iseloomustab lootus Jumalale ja tema töotustele. Palve, mis tuletab meelde Jumala töotuseid, on meile abiks, kui katsumuste ja kannatuste pärast usk kipub kõikumama.

Jeesuse jüngrite usk sattus rängasse katsumusse, kui nad nägid, kuidas Jeesust aheldati, ära viidi, üle kuulati, surma mõisteti ja tapeti. Eriti oli siis Peetrusel raske, kui ta juute kartes oli avalikult salanud Jeesust ning seda väga kahetses.

Neil päevil oli jüngritel põhjust otsida Taevaisalt usule tuge. Nad peaksid tuletama meelde, mida Jeesus oli neile Jumala ustavusest õpetanud.

Usu kõikumine pole siiski katastroof. Kui Peetrus Jeesuse loal katsus vee peal kõndida, kõikus ta usk, nii et ta hakkas uppuma, aga ta usaldas Jeesust, hüüdis Teda appi ning sai abi nii et pääses tagasi paati.

Sellest sündmusest ilmneb, et kõige tähtsam kõigis

olukordades on kinnitada ususilmad Jeesusele ja tema kaudu Jumala halastuse peale. Kui kõik siin maailmas näib käivat meie vastu, siis pole muud, kuhu loota, kui Jumala töotustele ja truudusele Kristuse tõttu. Ta on lubanud viia meid igal juhul heasse lõppu. Kuidas Ta seda teeb, ei küsi usk, ainult loodab töotustele.

Seesugune kindel lootus Jumala peale on hindamatu hüve Jumala lastel, kes Tema sõnasse usuvad. Keegi muu ei saa sellest osaliseks, kuna seda antakse vaid evangeeliumi ja sellesse usu kaudu.

Tegelikult on Jumal alati halastav ja ustav, aga meie, selle maailma asjadega seotutena, unustame seda ning tunneme nagu oleks Ta meid maha jätnud. Me vajame seepärast palve kaudu tuletada meelde Tema töotusi, öelda Talle, mida Ta on lubanud ning usaldada Talle kõik, mis meil südamel on.

Niimoodi on palve usalduslik vestlus Jumalaga. Jumal teab küll alati hästi mis meil vaja on ning hoolitseb meist ka ilma meie palveta, aga palve kaudu saame kogeda isiklikult Tema ustavust ning tunda Tema juuresolekut meie elus, kui me näeme, et Ta võtab meie palved kuulda. Nii sünnib lähedane suhe meie ja Isa vahel, mis millelgi muul viisil ei sünni.

**Olge veelgi innukamad kindlustama oma
kutsumist ja äravalimist! 2 Pt 1:10**

Kuidas sa saad teada, kas oled Jumala kutsutud ja äravalitud Tema riiki? Kutsutud ja äravalitud on need, kes on saanud teada ja usuvad evangeeliumi sellest, et Kristuse veri on puhastanud meid kõigest patust. Me saame siis kindluse oma kutsumisest ja äravalimisest kui võtame evangeeliumi enda kohta tõsiselt. Niisiis räägib apostel Peetrus neile, kes on juba kuulnud ja usuvad evangeeliumi.

Niisiis peame lugema või kuulma evangeeliumi kuulutust, et saada teada oma kutsumisest ja äravalimisest ning ühtlasi seda teadet kindlustada.

On valus, et nii palju inimesi hülgavad evangeeliumi juba enne kui nad on selle sisust midagi teada saanud. Evangeeliumi pakutakse küll vabalt kõigile, aga keegi ei oska seda omaks võtta ilma Püha Vaimu juhatuseta sõna kaudu, kuna me kõik loomu poolest põlgame ja hülgame seda, seepärast et see on meie inimliku mõistmise vastane: esiteks,

see tunnistab kõiki patustajaks ja teiseks, see annab kõigile tasuta armu.

Kes siis hoolimata kõige liha vastuväiteist usub ja võtab omaks evangeeliumi Kristusest, see on Jumala kutsutud ja äravalitud seda teadet oma- ja selle kaudu igavesti õndsaks saama.

Sellesse kindlusesse jõudmine ja selle säilitamine on alati seotud võitlusega oma liha, maailma ja kuradi vastu. Kristuse evangeelium on aga hea ja terav mõök ja võitluse lõpp oleneb selle tarvitamisest.

Evangeeliumil on sisemine jõud, mis kindlustab usku ja annab enda kaudu terve taevariigi varandused meile omaks ja veel igavese elu ja õndsuse. Järelikult maksab meil seda innukalt lugeda ja kuulda.

Kui Jumal on oma sõna ja Vaimu kaudu andnud sulle kindluse päästest Kristuses, pead sa seda teadmist ka teistega jagama, sest Kristuse tunnistamine on meil abiks säilitamiseks usku ja tegema vahet maailma ja selle õpetusega. Peale selle saab meile osaks taevalik rõõm iga kord, kui kellelegi teisele inimesele selgub evangeeliumi tõeline sisu ja tema koos meiega rõõmustab oma kutsumuse ja äravalimise üle Kristuses.

**Teie ei ole valinud mind, vaid mina olen
valinud teid.** Jh 15:16

Jeesus ütles seda oma jüngritele ja lisas: „Ja ma olen seadnud teid, et te läheksite ja kannaksite vilja ja et teie vili jääks.“

Meie lihalik meel ei aktsepteeri neid Jeesuse sõnu, vaid me mõtleme: 'Mina olen valinud Jumalat ja mina otsustasin saada Tema lapseks'. Aga tõde on, et lihalik meel ei suuda valida Jumalat ega Tema lapseks saada, vaid jääb Jumala vaenlaseks. Selle vastu mõtleb ja tunnistab uus vaimulik meel, mille Jumala Püha Vaim evangeeliumi kaudu meis sünnitab: „Jumal peatas mind mu kurjal teel, ristis mind enda omaks, andis mulle patud andeks ja sünnitas minus usku Jeesusesse“.

Jeesus on Jumal ja tegutseb Jumala viisil, oma vägevate sõnade kaudu. Inimene ei suuda seista Tema sõnade vastu, kuigi alati katsub. See tõde tuli hästi ilmsiks, kui suur hulk sõjamehi tuli Jeesuse juurde Teda vangitsema. Siis Jeesus ütles ainult paar sõna ja sõnade mõjul taganesid sõjamehed ja kukkusid maha. Jh 18:6.

Samal moel kutsus Jeesus oma jüngrid oma sõnade väega. Ta ütles tõlner Leevile, tema istudes oma töökojal: „Järgne mulle!“ Siis Leevi kohe tõusis, jättis kõik maha ja järgnes Jeesusele. Lk 5:27-28.

Kui Jeesus oli valinud oma jüngrid, sünnitas Ta suulise õpetusega nende südamesse usku ja lootust.

Meile on õnneks, et Jumal valib meid, mitte meie Teda. Sest me oleme sünnist peale Temast eemaldumas ega meil ole üldse mõtet Tema juurde tagasi pöörduda. Me oleme vaimulikult pimedad, nii et arvame end olevat head ja tegevat head, nagu ka Saulus endast arvas. Aga Saulus oli Jumala vaenlane ja kristlaste tagakiusaja. Jeesus peatas Sauluse tema teel ning küsis temalt: „Miks sa mind taga kiusad?“ Ap 9:4. Nende Jeesuse sõnade mõjul sai Saulus pöörduda Jumala poole.

Jeesus räägib ka meile sama väega kirjutatud sõna kaudu. Kirjutatud evangeelium peatab ja pöörab meid, annab meile usku, päästet ja igavest õndsust.

On asjatu oodata otse taevast mingit imelist kõnetlust, kuna Jumal on andnud meile terve pääste valmina ja kokku võetuna kirjutatud vormis. Me saame seda lugeda ja Jumala otseseks kõnetluseks omaks võtta.

**Kui keegi tahab käia minu järel, siis ta
salaku oma mina. Mk 8:34.**

See sõna on löök meie õigustamatule eneseuhkusele. Jeesuse järel käimine on midagi sootuks teistsugust kui inimesed üldiselt arvavad. Jeesus ei mõtle siin headele tegudele, milliseid saab teha ka iseka meelega inimene. Ta mõtleb südame õigele suhtele Jumalaga.

Jeesuse järel käimine nõuab täielikku puhtust mõtetes, sõnades ja tegudes, lühidalt, et peame olema Jeesuse sarnased ning toimima Tema sarnaselt ilma mingi auahnuseta.

Mõistagi pole see meil võimalik. Loomu poolest patustena pole meil isegi tahtmist sel moel Jeesuse järel käia. Kuidas me võiksime iseend salata? Jeesus ei soovi, et me seda püüaksime, vaid Ta tahab öelda, et meil on võimatu omast tahtest muuta meelt või südame poolest saada Jeesuse sarnaseks.

Aga mis meil on võimatu, on Jumalale võimalik. Ta sünnitab meis armu evangeeliumiga uue elu ja tahte

ning teeb meid õigeiks Jeesuse järelkäijaks.

Jeesuse järel käimine tähendab just käia Tema järel, nagu sõnad kõlavad, mitte püüda käia tema eel. Ta on juba meie eel käimas seitsaadik, kui ta läks Isa juurde, kandes meie patuvõla karistust.

Nüüd saame me käia Tema järel lihtsalt uskudes, mida Ta on meile võitnud. Uskumine Tema töösse ongi ainus õige Jeesuse järel käimine, sest Ta on oma ohvritöö läbi juba teinud meid enda sarnaseks: õigeks, pühaks, jumalakartlikuks ning taevale kõlblikuks. Meil pole vaja end asjatult ise pingutada, et selliseks saada. Üksnes Jeesusesse ja Tema andeksandmisse uskudes oleme tõelised Jeesuse järelkäijad, kes salgavad oma mina.

Evangeelium annab meile usu läbi ka uue elusuuna, nii et me tahame töötada Jeesuse auks, mitte enam oma au heaks. Eelduseks on aga, et evangeeliumisse jääme. Kui me unustame Kristuse armu, kaob kohe meie usk, armastus ja hea tahtmine. Sest meil endil pole midagi vaimulikku oma. Kõik voolab evangeeliumist. "Selles on armastus – ei mitte selles, et meie oleme armastanud Jumalat, vaid et tema on armastanud meid ja on läkitanud oma Poja lepitusohvriks meie pattude eest." 1 Jh 4:10.

Kes oma elu vihkab selles maailmas, see hoiab selle igaveseks eluks. Jh 12:25

Siin Jeesus ei mõtle sellele elule, mida me Jumala otsuse järgi oleme saanud ülesandeks selles maailmas kuni surmani elada. Sõnad puudutavad küsimust kellele või millele me elame, kas me järgneme selle maailma vaimule eesmärgiga oma lihalikku meelt rahuldada ning sellest maailmast endale võimalikult palju kiitust ja au saada või kas me elame Jumalale sihiga, et Tema juures veeta õndsana igavikku.

Tõde on, et keegi meist ei vihka oma elu ilma põhjusega. Aadama järeltulijatena oleme kõik sünnist saadik enesearmastajad ja omakasupüüdlid.

Juhtub aga, et Jumal teeb meiega ime, nii et hakkame oma ilmalikku ja isekat elu vihkama. See sünnib, kui Jumal oma sõnas näitab meile, mida Ta on meie eest teinud, et Ta oma elu hinnaga on hankinud meile pattude andekssaamise. Kui see sõnum meile selgub, hakkame taipama,

et meie elu on siiani olnud mõttetu ning lõpeb hukatuses, kui me selle suunda ei muuda.

Sellele arusaamisele jõudnuna on meil lood juba teisiti. Jumal on meie ellu sekkunud, peatanud meid ja tuleb oma sõnaga meid veel siit edasi juhatama. Sõnum Jeesuse surmast meie pattude eest, mis on tunnistus meie pattudest, on tunnistus ka Jumala armastusest ja armust. See tungib sügavasti meie südamesse, nii et me hakkame oma kurja elu kahetsema. Me tunneme Jumala ees häbi selle pärast, et armastame seda maailma, mis on Jumala vastane. Jeesuse armastuse pärast isegi vihkame oma elu selles maailmas.

”Keegi ei saa teenida kahte isandat”, ütleb Jeesus, ”ikka on nii, et ta vihkab üht ja armastab teist või et ta pooldab üht ja põlgab teist.” Mt 6:24. See, kellele Jumala arm Kristuses on saanud kalliks, see tunneb vastikust oma lihaliku meele suhtes, mis ikka püüab iseennast teenida ja endale meeldida.

Jeesuse armusõnumit uskudes mõistame kui kehv on elu maailmale. Elu, mis meil on Kristuses, Tema andeksandmises, on selle vastu ääretult rikas ja õnnis, algab juba siin ja jätkub igavesti.

**Kes jääb minusse ja mina temasse,
see kannab palju vilja.** Jh 15:5.

Jeesus on igavese eluga viinapuu. Temas liigub eluandev mahl, mis on pattude andeksandmine Tema valatud vere läbi. Oksad oleme meie, kes ristimise kaudu oleme Jeesusesse poogitud. Kui meile kuulutatakse evangeeliumi ja me seda usume, siis voolab igavene elu Jeesusest meisse.

Puu mahl tekitab meis vilja. Vili on tunnistus Jeesuse armust ja päästest, millest me oleme saanud osaliseks.

Vahel öeldakse, et Jeesus elab meie sees. See on aga tõsi ainult sel juhul, et me jääme Tema sõna juurde. Jeesus on nimelt oma sõnast lahutamatu. Piibli sõnum kaanest kaaneni on Tema sõna.

Kes tagasi lükkab või moonutab Jeesuse või Tema prohvetite või apostlite sõnu, selle südames pole Jeesust ega Jumalat. Kui me Jeesuse sõnu ei usu, ei ole me mitte Temas ega Tema meis. Siis me ei kanna ka õiget vilja.

On küsimus usaldamises. Kui me ei usalda Teda, kes on andnud meile oma sõna me igavest õndsust silmas pidades, siis meie suhe Temasse pole õige, oleme Temast lahus.

Hea ja õige vili on Piibli õpetusega kooskõlas tunnistus. Selline tunnistus on näiteks: "Mina olen iseendas hukkamõistmist väärt patustaja, aga ma olen ka leidnud armu ja saanud päästetud Jeesuse töö läbi Kolgatal. Mul on Jeesuse tõttu armuline Isa taevas ja ma tulen pärima igavest elu ja õndsust."

Taolise tunnistusvilja kohta ütleb Jeesus, et see kirkastab Jumalat. See on Jumalale auks, kuna see on tervenisti Tema tegu Ta sõna ja Vaimu kaudu. Keegi inimene ei suuda iseenesest sellist head vilja kanda. Keegi ei taha ilma Püha Vaimu ja Sõna tõenduseta tunnistada end nii suureks patustajaks, et vajab armu. Samuti ei taha keegi ilma Vaimu õpetuseta uskuda, et keegi teine on oma eluga maksnud meie pattude eest.

Inimese selle veendumuse juurde tulemine ja selle tunnistamise hea vilja kasvamine on iga kord sama suur ime. See on Jumala tegu. Kristus-viinapuu mahl, mis on evangeelium pattude andekssaamisest, on siis täitnud inimese südant ning tekitanud seda vilja.

Jääge minusse, ja mina jään teisse!

Jh 15:4

Palju inimesi, kes ristimise kaudu Jumala nimel on Jeesus-viinapuu külge poogitud, on aga ebausust ja valeõpetuse tagajärjel Temast lahus.

Jeesuses olemine tähendab Tema õpetuse juurde jäämist. Juba väike kõrvalekaldumine Tema õpetusest lahutab meid Temast. Ei tohi midagi Tema õpetusest hüljata ega sellele midagi lisada. Jeesus ootab meilt, et me peame Teda usaldusväärseks, võtame Ta sõnu tõsiselt, nii et me usume kõike, mida Ta meile räägib.

Jeesuse õpetus on lihtne. Mingit suurt arukust selle taipamiseks pole vaja. Selle peamine sisu kõlab: Jeesus on oma surma läbi päästnud meid meie patuvõlast Jumalale ja selle läbi teinud meid õigeks, pühaks ja taevasse kõlblikuks.

Aga meie püüame oma langenud loomu pärast seda õpetust muuta. Me mõtleme, et peame esiteks kahetsema oma patte ning vähemalt tegema

isikliku otsuse pöörduda Jumala poole enne kui me saame uskuda seda sõnumit enda kohta isiklikult käivaks.

Ometi suri Jeesus just kahetsematute ja Jumala poole pöördumatute inimeste eest, mitte õigete ja heade eest. Jah, ta suri oma vaenlaste eest, kes ei suuda ega isegi ei taha end Jumala poole pöörata. Me kuulumegi kõik pattulangemisest peale nende vaimulikult purustatud inimeste hulka. Muud võimalust meid päästa ei ole kui puhtast armust ja tasuta.

Me jääme küll loomu poolest surmani sama kurjaks, suhtume Jumala armu eitavalt. Aga Jumal on armuline ja halastav, nii et ta Sõna läbi saadab meile oma Vaimu, kes loob meis vaimulikku elu ning õpetab meid mõistma vaimulikke asju.

Niisiis sõltub meie jäämine Jeesus-viinapuu külge ükspäinis Jumala heast tahest. Jeesus tahab oma üleskutsega julgustada meid selle tõe juurde jääma.

Hoia, armas Jeesus, mind kinni oma õpetusse, nii et ma ei hülga Sind, vaid jään Sinu viinapuuusse armumahla nautides, armastusest elades.

**Parandage meelt ja uskuge
evangeeliumisse! Mk 1:15**

Mil viisil peame meelt parandama? Vastus on: evangeeliumisse uskumisega. Pöördu ära uskumast iseendasse, selle asemel usu Jumala armusse Kristuses. See on Jeesuse mõte nende sõnadega.

Meie pime vaimulik mõistus tahab ikka ek-sida. Neid Jeesuse sõnu käsitatakse usinasti nii, et esiteks peaksime meelt parandama ja saama tõeliselt vagaks ja jumalakartlikuks enne kui saame evangeeliumisse uskuda ja armu vastu võtta.

See on aga asjatu katse. Ennekõike seepärast, et Jumala armu antakse vaid patustele ja ebaõnnestunud inimestele. Kui sa saaksid piisavalt heaks ja jumalakartlikuks, siis sa enam ei vajaks Jumala armu. Aga selliseks sa oma püüdmistega ei saa, vaid sa jääd ikka patustajaks ja Jumala vastaseks. Sest sa ei taotle Jumala au, vaid oma enda kiitlemist.

Meeleparandamiseks on vaja evangeeliumi. Selle sees on Jumala vägi, Tema Püha Vaim,

kes sünnitab meis uue vaimuliku elu. Evangeeliumist seda elu saanuna anname Jumala armu ees alla, nii et tunnistame end parandamatult patuseks ja oleme puhtast armust sõltuvad. Sellise tunnistuse juurde jõudnuna oleme parandanud meelt. Aga see pole meie oma töö, vaid Püha Vaimu tegu meis evangeeliumi kaudu.

Jumala arm, millest evangeelium räägib, on äraostmatu. See eeldab, et selle saaja on patune ja Jumala ees täiesti ilma oma teeneta, iseeneses hukka mõistetud ning et patune seda tunnistab. Muidu ta jääb ilma armuta, sest Jumala arm on just mida sõna tähendab: hukka mõistetud pahategijale armu andmine.

Kes armusse usub, tunnistab seega, et ta on armu vajav patune. Selle läbi on ta meelt juba parandanud.

Meie tahame ikka pidada midagi oma teeneks Jumala ees, vähemalt head tahtmist pöörduda Jumala poole. Sellist tahtmist pole aga kellelgi inimesel Aadama järel. On suur Jumala ime iga kord, kui keegi hakkab uskuma evangeeliumisse, kuna evangeelium on meie liha vastane õpetus.

Usk on Jumala and.

Usk evangeeliumisse pole vähimalgi määral meie oma tegu. See on puhas and. Me ei suuda end isegi ette valmistada evangeeliumit vastu võtma, kuna oleme vaimselt surnud oma üleastumistes ja pattudes, kuni Jumal evangeeliumi kaudu annab meile uue elu. Ef 2:1.

Pöördumatuna me ei taha tunnistada end nii patuseks, et vajaksime seda armu, mida evangeelium meile pakub. Seepärast on evangeelium meie lihale vastumeelne ja me oleme evangeeliumi vastased. Seega me iseenesest ei oska ega taha ette valmistada end evangeeliumit vastu võtma.

Ent Jeesus armastab meid ja kuna Ta on lunastanud meid, Ta ei jäta meid maha. Ta tuleb meie juurde üllatavalt ja äratab meid surnuist ellu. Ta tõmbab meid pimedusest oma armu valgusesse. Ta küll tegutseb meiega natuke erineval viisil, aga see on ikka murranguline sündmus meie elus.

Kui Jeesus on evangeeliumi kaudu näidanud

end oma kannatuse riideis ja haavades, mille Ta meie pattude pärast on saanud, seejärel me tunneme Teda meie isikliku Päästjana ja meil on lähedasem vaimulik suhe Temaga kui kellegi muuga.

Evangeeliumis on kõik meie päästeks vajalik valmis. See ilmutab meile, et oleme Jeesuse surma ja ülestõusmise läbi päästetud juba enne kui me seda usume. Usk ei lisa sellele midagi. See vaid tõendab mis on juba olemas: oleme päästetud Jeesuse vere läbi. On ka loomulik, et see, mida peaks uskuma, on valmis enne usku. Muidu ei oleks olemas mida uskuda.

Paljud vaatavad iseendale oodates sealt usku kindluseks oma päästmisele. Meie enda usk on aga kehv alus. Vaadake selle asemel Jeesusele, kes on juba teinud meid kõlblikeks taevale oma surma läbi. Kõik on valmis Jeesuse ohvritöö läbi, teisel juhul mitte kunagi. Seda saame uskuda ja nautida taeva õndsust juba siin maa peal.

See töö, mis Jumal lõpetand, oh, pane tähele,
on taevaukse lahti teind nüüd igäühele.

Nüüd võid sa rahul hingata Ta armutäiuses,
sest kõik on valmis, kõik on hea ükspäinis Tema sees.

Siioni Kannel 3:5,6

**Kui keegi kuuleb mu häält ja avab ukse, siis
ma tulen tema juurde sisse ning
söön õhtust temaga.** Ilm 3:20

Me küll ei suuda ise oma südame ust Jeesusele avada, sest see on meil kõigil loomu poolest kinni taevalikkudele asjadele. Aga abi on lähedal. See tuleb Jeesuse sõnade kaudu, otse läbi suletud ukse. Tema sõnad omavad jõudu tungida sisse meie teadvusesse. Kui see sünnib, läheb kohe südame uks pärani lahti. Me ei jaksa seista vastu jumalikele tõele armust ja andekssaamisest. Kuna Jeesus on oma sõnas, tähendab Tema sõnumi sisu arusaamist, et Ta tuleb selle kaudu meie sisse.

Jeesuse hääle kuulmine annab vaimulikku elu. Ta ütleb ise: "Sõnad, mis ma olen teile rääkinud, on Vaim ja elu." Jh 6:63. Kuule vaid tasaselt mida ta on sinu päästmiseks ja õndsuseks teinud! Su pääste on Tema töö läbi valmis ning sinule juba antud. Su hinge vanglauseks on avatud ja patuahelad purustatud Jeesuse kannatuse ja surma läbi sinu eest.

Meie poolt pole vaja mingit ettevalmistust pidusöögile Jeesusega. Seda me ei jõuakski, kuna söömaaeg algab kohe, kui me üllatavalt kuuleme Tema häält. Tema sõna on seesama kui söögilaua taevalikud toidud. Meil iseendil pole midagi oma vaesest südamest lauale panna, aga Temal on kaasas kõik vajalik.

Jeesus pakub meile iseennast, oma ihu, mille Ta on meie eest lasknud tappa ja oma vere, millega Ta on ära maksnud meie patuvõla. Et hukka mõistetud patustajatena kuulda armust ja vabadusest Jeesuse ohvrisurma läbi on seesama kui nautida Jumala pidusööki. Midagi suuremat ja imelisemat ei ole.

Kiitus sulle, Sa mind päästnud
kõigist minu pattudest!
Sa ei oma elu säästnud,
läksid surma minu eest.
Sinu veres olen õige,
päris kõlblik taevasse.
Kiitus, Jumal, olgu kõigest
igavesti sinule!

Siioni Kannel 48:3

**Mina tunnen omi ja minu omad
tunnevad mind. Jh 10:14**

Hea karjane tunneb oma lambaid. Jeesus tunneb meid kõiki. Jumalana teab Ta kõike meie kohta. Me ei suuda teeselda, ilma et Ta meid läbi näeb.

Aga Jeesus poleks see hea Karjane, mis Ta ütleb end olevat, kui Ta arvestaks meile meie patte. Ta ei vaatagi neile, kuna Ta on ise maksnud piisavalt palju, et neid ära kustutada. Nad hävisid kui Ta suri meie eest.

Nüüd Jeesus tunneb meid, mitte patustajate-na vaid täiesti headena ja vagade lammastena, hoolimata kogu meie nõrkusest. Ta kutsub meid enda nimega, mille me saime Tema ülestõusmise ja meie ristimise kaudu, Tema oma nimega. Me oleme nimelt Tema omad, pattude ja kuradi valitsuse alt Tema kalli verega vabaks ja Ta omaks ostetud lambad.

Karjane suudab juhtida oma lambaid oma häälega, sest lambad tunnevad oma karjast tema häälest. Nad ei järgi võõrast karjast. Kas sina tunned oma Karjast tema häälest ehk sõnadest?

Jeesuse hääl on ainult leebe. Ta väljendab armu ja jumalikku halastust. Ta räägib heldesti kõigile inimestele, ka Juudasele, kes andis Teda ära. Ta ei kaeba kellegi peale. Ta võtab vastu kõiki, kes Tema juurde tulevad.

Aga järelikult ei tohi keegi Tema jumalikku headust ja armu põlata. Kes loodavad iseendale nii, et ära ütlevad Tema kutsele, on selle läbi juba kottu all. Jh 12:48.

Ma kuulen, Issand, sinu häält.
See kõlab heldusest
ja räägib mulle püsivalt
su andeksandmisest.

Kui patt mu silmi pimestab
ja hakkab eksima,
su armas hääl mind juhatab
su armu nägema.

**See, kes istub troonil, laotab oma telgi
nende üle.** Ilm 7:15

Jumala troon on Jeesuse ohvri pärast armu troon. Jumal, kes on kõige kõrgem kohtunik, on Jeesuse surma pärast meie eest mõistnud meid õigeks. Seda otsust ei saa keegi muuta.

Aga seda otsust ilmutatakse meile evangeeliumina ja kohe, kui me oleme sellest teada saanud, laseb kurat oma nooli meie vastu. Teda toetab ka meie oma ebausk: sina oled patune! Vaata, missugune sa oled, ja kui palju pattu sa oled teinud! Kuidas võiks see otsus kehtida sinu kohta?

Igal juhul jääb Jumala otsus püsima. Et patu pärast kahtlus meie päästmise kohta ei saaks võitu meie üle, on Jumal laotanud oma telgi meie üle, mis varjab meid kuradi süüdistusnoolte eest. See telk on seesama püsiv Jumala otsus. Kui me selle telgi all elame, ehk evangeeliumisse usume, on meie südametunnistuses rahu.

Jumala telk, mis on armu evangeelium, pole ainult vari, vaid ka mitmekülgne halastusasutus. Seal puhastatakse südametunnistust, kosutatakse hinge, tugevdatakse nõrku ja antakse uut elu surnuile. Jumal ise on seal arstiks, kes täpselt teab, mida igähele on vaja, nii et kõik saavad toidetud ja parandatud.

Meie patud on küll Jeesuse surma läbi juba ära kustutatud, aga evangeeliumi kuulutuse läbi saab ka südametunnistus puhtaks, nii et suudame seejärel julgusega tunnistada end õigeks ja pühaks Jeesuse valatud vere tõttu. Siis me oleme pääsenud suurest viletsusest ja astunud taeva rõõmusse. Seda kõike on Jumal meile andnud Jeesuse kaudu ja keegi ei saa seda meilt ära võtta, sest Jumal on ustav.

Tulgu nüüd kõik mind süüdistama!
Mind ei saa süüdi tunnistada,
sest Jeesus vastab taevas mu eest,
päästab mind pattudest.
Au ja kiitus olgu Temale,
kes on meile võitnud õiguse
Ta oma kalli verehinnaga!
Aamen, halleluuja!

Siioni Kannel 26:3

**Ja ma nägin püha linna, uut Jeruusalemma,
taevast Jumala juurest alla
tulevat. Ilm 21:2**

'Uus Jeruusalem' on Jumala rahva üks nimi. Samas salmis, millest tsitaat on võetud, kirjeldatakse rahvast sõnadega 'oma mehele ehitud mõrsja', nimelt Kristuse mõrsja. Kogu inimkond sai Jeesuse surma ja ülestõusmise läbi ehitud Tema õigusega.

Jeesus oli võtnud kanda ja oma vere ja surmaga maksta kogu maailma patuvõla. Seeläbi muutis ta korraga meid patuseid õigeiks ja pühadeks, nimelt Jumala ees, nagu Jumal näeb meid Jeesuses.

See inimkonna puhastamine pattudest oli suurem tegu kui taeva ja maa loomine, sest loomises tarvitas Jumal ainult oma sõna, aga meie pattulangemise vea parandamiseks pidi Ta ohverdama oma Poja. Seda inimkonna pattudest puhastamist nimetatakse ka uuestisündimiseks. Mt 19:28.

Ristimises saame me isiklikult osaliseks sellest võimalikust uuestisündimisest. Seda väljendatakse tsiitaadis sõnadega 'uut Jeruusalemma, taevast Jumala juurest alla tulevat'. Jeesus nimetab seda ka 'ülalt sündimiseks'. Jh 3:3. Abi pidi tulema meile ülalt. Meie ei suutnud end pattudest vabastada.

Uus Jeruusalem ehk Jumala riik on nüüd Jeesuse kaudu tulnud meie juurde ja evangeeliumis kuulutatakse meile, mida see meile tähendab: Jeesus on oma päästetöö läbi vabastanud meid orjusest pattude ja kuradi alt ning võtnud meid oma igavese taevariigi elanikeks.

Me juba elame uues Jeruusalemmas usu kaudu. Uskumisega Jeesusesse ja Tema tegudesse meie eest naudime Tema riigi andeid. Jeesuse riigi and on ennekõike pattude andekssaamine Tema meie eest voolanud vere läbi.

Jumala suurt tegu Jeesuse kaudu ei saa keegi tühistada, kuna Jeesus on juba maksnud meie pattuvõla ja seega teinud meid Jumala riiki kõlblikeks. Kes seda rõõmusõnumit ei põlasta vaid seda usub, talle kuulub juba kõik, mida see lubab.

**Ma olen veendunud, et ei surm ega elu... suuda
meid lahutada Jumala armastusest, mis on
Kristuses Jeesuses. Rm 8:38,39**

Apostel Paulus võtab selles tsitaadis kokku kõik meie päästele ja õndsusele vajalikku. Ta teab, et kõik on korras neil, keda Jumal armastab. Jumala armastus pole jõuetu ega tegevusetu. See on juba teinud kõik meie õndsusele vajalikku ja toimib üha meie heaks.

Jumal armastab kogu maailma. Jh 3:16. Seejärel peame kõik Paulusega usaldama Kristuse jumalikku armastust, ennekoike selle puhul, mida Ta meie eest on juba teinud: maksnud ära meie patuvõla ja seega teinud meid Jumala ees õigeiks.

Me saame siis Kristuse armastust uskudes tunnistada iseend Tema ja Tema töö läbi õndsaks. Me saame iseendale ja teistele julgusega öelda: Kristus on oma ohvri läbi teinud mind pattudest puhtaks, õigeks ja pühaks. Ristimises on Jumal veel kinnitanud seda minule nii, et Ta on

sünnitanud mind oma lapseks ja osaliseks kõigest taevariigi varast, mis Kristus on mulle võitnud.

Peale selle on Kristuse igavene armastus tagatis sellele, et ma ei hukku, vaid jään igavesti õndsaks.

Ise me ei suuda end usus ärkvel pidada. Me langeme kahtlusesse kohe, kui me patu pärast ei näe Päästjat. Aga Jumal on ustav ja Tema soov on, et me loodame Kristusele, et Ta on nii päästnud meid kui ka oma Vaimu ja sõna läbi hoiab meid õiges usus.

Usuasjade puhul ei pea ma lootma iseendale, vaid peame Paulusega lootma ainult Jumala armastusele Kristuses. Nõnda tehes ma ei nurju, sest Jumal peab oma tōotusi ja hoiab neid, kes Teda usaldavad.

Meil taevauks on lahti nüüd,
meid ootab isakoda.
Nüüd makstud on me veresüüd,
hing usub julgest seda.
Küll lapseks saanud oleme,
ei patu laine vihane
meid jõua hukka saata!

Siioni Kannel 60:4

**Mina olen sinu pärast Jumalat palunud,
et su usk ei lõpeks. Lk 22:32**

Seda ütles Jeesus oma jüngrile Peetrusele, kui tema uhkuses oli veendunud, et ta kunagi oma Õpetajat ei salgaks. Jeesus teadis, et Peetrus ei suudaks oma lubadust pidada, vaid langeb raskelt ja jõuab seepärast suurde ängistusse. Seepärast on Jeesus palunud Jumalat, et Peetruse usk selle katsumuse läbi ei lõpeks. Lisaks ütleb Jeesus seda Peetrusele, et tema pattu langenu ei kaotaks lootust, vaid suudaks uskuda, et Jeesus annab talle andeks.

Ka keset oma kannatust mõtles Jeesus Peetrusele ja pärast oma ülestõusmist saatis Ta kohe tervituse Peetrusele.

Jeesus tunneb kõik omad, kes Temasse usuvad. Ta halastab eriti neile, kes on oma Jumalasuhtes ebaõnnestunud ja seepärast tunnevad kurbust oma südametunnistuses. Ta palub Jumalat nende pärast, et nende usk ei lõpeks. Ta ei jäta neid maha nende kur-busesse, vaid pakub neile armu evangeeliumi.

Seepärast ütleb Jeesus: "Õndsad on kurvad, sest neid lohutatakse." Mt 5:4. Tõlnerist, kes tuli templisse ja pahvatas ängis: „Oh, Jumal, ole mulle patusele armuline“, ütles Jeesus: "Tema läks alla oma kotta õigeks mõistetult." Tõlner oli kaotanud lootuse isendale ja Jumal tuli talle appi, pannes Kristuse õiguse tema arvele .

Jumala arm pole siiski sõltuv sellest, kui teadlikud oleme oma pattudest või kui sügav on meie kahetsus, vaid arm on ikka sama suur, kuna see põhineb Jeesuse juba tehtud päästetööl. Me saame loota sellele igas olukorras.

Ent usku katsutakse, et tuleks ilmsiks, kas see on rajatud evangeeliumile või kas see on vaid inimese oma puudulik katse. Katsumuse all peame põgenema evangeeliumi juurde. Jeesus on ustavalt oma sõnas ning annab meile püsivat usku.

Alati mind Jeesus kannab. / Tormi sees mu tugi Ta.
Igal ajal armu annab, / söödab eluleivaga.
Kui ka rist siin raskeks läheb, / süda leinab, januneb,
:,: Ta mind eluveega joodab / ja mind usus kinnitab :,

Siioni Kannel 37:2

**Võidolge, et minna sisse kitsast
uksest! Lk 13:24**

Mida Jeesus mõtleb? Me oleme ju õppinud, et Jeesus on juba võidelnud meie eest äramakstes meie patuvõla, nii et Jumal on rahul. Seega ja ristimise kaudu oleme ju saanud Jumala lapsiks ja Ta riigi elanikeks. Mille eest peaks siis võitlema?

Kristuses ja Tema töö läbi on meil küll kõik meie päästmisele vajalik valmis. Aga võitlemine, millest Jeesus siin räägib, ei puuduta seda, vaid meie oma veendumust, nimelt sellest, et Jeesuse võit käib minu enda kohta, et minule tõesti kuulub kõik, mida Ta on oma kannatuse ja surmaga hankinud: Jumala arm, igavene elu ja taevalik õndsus, hoolimata kui patune ja roojane ma iseendas olen.

Kui lihtsalt see ka kõlab, on see võitlemine väga raske, sest vastased on mitmed ja võimsad. Jeesus lisab seepärast kohe: "sest palju püüavad minna, aga ei suuda".

Meie lihalik meel ei aktsepteeri mitte puhast armu, vaid tahab päästmises olla Jumalale abiks, vähemalt oma kujutletud hea tahtega. Kurat ja maailm on sama meelt: Jeesuse andeksandmist ei saa mitte nii otseselt uskuda.

Jeesuse süli ja uks on ikka pärani lahti. Ta ütleb kogu aeg: „Kes minu juurde tuleb, seda ma ei aja välja,“ Jh 6:37. Kitsas uks on meis endis, nimelt me nõdras usus, mis ei lase meid välja Kristuse vabadusse.

Mõelgem järele: kas meil on muu võimalus, kui uskuda Jeesuse puhtasse armusse? Ma teen iga päev pattu ja olen läbinisti patune. Seepärast mu meeleparandamine kunagi ei õnnestu. Ma jään alati sama roojaseks ja isekaks inimeseks. Mul iseendas usku ole. See on nii Piibli tunnistus kui ka minu enda kogemus.

Aga just seepärast tuli Jeesus maailma, et oma vere ja surmaga meie pattu ja nõrkust Jumala silme eest ära kustutada. Jeesuse päästetöö läbi oleme nüüd Jumala silmis puhtad, õiged ja pühad.

Sellesse tõesse uskumine on mida Jeesus mainitud võitlemisega mõtleb. Selle usu eest saame iga päev ja hetk võidelda, kuni me taevas saame seda näha ja nautida.

**Inimeste käes võimatu on Jumala käes
võimalik.** Lk 18:27

Kui Jeesus ütles oma jüngritele, et on 'hõlpsam kaamelil minna läbi nõelasilma kui rikkal minna Jumala riiki', siis hämmastusid nemad üliväga ning ütlesid üksteisele: „Kes siis võib pääseda?“ Siis viitas Jeesus Jumala võimalustele.

Viga ei ole rikkuses. Kuigi Aabraham oli väga rikas, oli tal Jumalaga hea suhe. Viga on meis, kes armastame maist vara Jumala ja Tema riigi asemel, kuigi Jumal on seda kõike loonud ja andnud meile. Ennekõike armastame iseennast ja oma arvamust iseendast, mis pole Jumala sõnaga kooskõlas.

Me oleme vaimulikus mõttes nagu kaamelid: liiga suure usuga iseenda headusse. Loodame, et me Jumala kohtu ees saame hakkama, kui oleme suhteliselt sama head kui teised inimesed või natuke paremad. Aga sel põhjusel ei saa me Jumala riiki. Jumala ees peab meie rikkus olema muu kui meie ise või miski maine vara.

Jumal tahab anda meile kogu pääste ja oma taevariigi puhta armu läbi tasuta kingiks. Kui me aga selle armukingi vastuvõtmisega samas peame tunnistama end patu pärast vaimulikult täiesti purustatuks ja abituks, siis me lihalik meel ei või seda kinki vastu võtta. Ega me vastu oma loomu või midagi teha. Meil endil on sama võimatu minna Jumala riiki kui kaamelil on minna läbi nõelasilma.

Jumalal on aga võimalik teha meid nii väikesteks, et me saame sisse Tema riiki. Ta purustab meid oma sõnaga nii, et meie uhkusest ja enesekindlusest ei jää midagi järele, vaid peame Talle südamest tunnistama, et Ta arm Kristuses on me ainus ja viimane lootus.

Ei ma oma rammuga täidetud su käsud saa.
Kui ei iial väsiks ma, ööd ja päevad nutaks ka,
siiski roojaseks ma jään, üksnes armust puhtaks saan.

Ühtegi ei ole mul, mis ma võiksin tuua Sul.
Aga mulle tasuta armust armu annad Sa.
Oled õigeks teinud mind. See eest kiidan järjest Sind.

Siioni Kannel 22:2,3.

**Ärka, pane selga oma ilusad riided,
Jeruusalemm! Js 52:1**

Issand räägib kogu oma lunastatud inimkonnale, siin nimega Jeruusalemm, mille Ta oma verega on ostnud vabaks patu needusest. Ta kasutab Piiblis tavalist pilti, mille kohaselt Ta on peigmees ja inimesed Tema pruut. Ta on oma ohvrisurma läbi hankinud oma pruudile õiguse kauni riide, mis peidab tema patud.

Me magame kõik ebausuu öös, kuni Issand oma evangeeliumi läbi äratab meid nägema Tema meile antud pulmarüüd. Tegelikult on Issand juba pannud õiguse riide meile selga, esiteks, meie esindajana surres ja üles tõustes ja teiseks, ristimisega meid seda riiet isiklikult omama. Aga me peame ka usu läbi seda omaks võtma, nii et ka me südametunnistus saab Jeesuse õigusega puhastatud. Selles on siin küsimus.

Issand tahab öelda: Sa minu pühitsetud rahvas, kes sa iseeneses oled patust määritud, ärka nägema, et ma olen sind oma verega puhastanud, nii et oled päris õige ja taeva jaoks kõlblik. See riie on püsiv ja muutmatu, kuigi sa ikka ja jälle langed pattu. See on taevaliku püsiva puhtusega, nii et sa seda millegagi ei saa määrida.

Näita seda ka julgusega! Ütle iseendale ja teistele, et oled selles rietatud, oled õige ja püha, su pattud on sulle andeks antud, oled päästetud, õnnis ja kuulud Kõigekõrgema koduväe hulka. Lase maailm öelda mida tahab! Sul kuulub anda oma taevalisele Peigmehele au, mis Temale kuulub. Ega Jumala kink ole salajane, vaid evangeeliumis kogu maailmale kuulutatud.

Mu imeilus pulmarüü,
südame ainus ehe,
mis peidab minu suured süüd,
on Päästja surm ja veri.
Nüüd hukka mind ei mõista saa,
sest olen päris patuta
ja õige selles riides.

Siioni Kannel 58:1

Ehi ennast oma jõuga, Siion!

Js 52:1

Siion on teine Issanda koguduse Piiblis kasutatud nimi. Issand räägib siin meile kõigile, kogu oma lunastatud inimkonnale.

Jeesuse oma ohvri läbi meile hangitud õiguses on ka jõudu. Seda Ta soovitab meil kasutada, kuna Ta tunneb meie nõrkust ja kartust.

Me kardame haigusi, õnnetusi, surma, Jumala kohut ja kõike, mis inimesele võiks sattuda. Aga teadmine Jeesuse tööst meie eest annab jõudu, nii et vaatamata oma liha kartlikkusele, meil keset kõike on sisemine rahu. Sest kui teame, et Jumal on meile Jeesuse tõttu armuline, teame ka, et miski paha ei saa meile sattuda, vaid kõik toimib meie heaks.

Apostel Johannes kirjutab, et täiuslik armastus ajab kartuse välja. 1 Jh 4:18. Täiuslik armastus on ainult Jumalal. Ent kui me sellest kuuleme ja me võtame seda omaks, siis täidab rahu meie südant.

See rahu põhineb rahule, mille Jeesus meie esindajana hankis meile Jumalaga, kui Ta kustutas ära patud, mille orjadena me olime Jumalale vastased.

Õiguse jõud on vajalik siis kui kurat ja maa-ilm tungivad kallale me südametunnistusele kaevates me patu pärast. Nemad, vastased, toovad esile kõik me vead väites, et Jumala arm meie kohta seepärast ei kehtiks. Selliste süüdistuste vastu meil pole oma jõudu, kuna me peame tunnistama, et süüdistused on kooskõlas Jumala käskudega. Me saame siis viidata igavesele õigusele, mille Jeesus on meile andnud.

Jeesuse päästetööle viitamine on, mis tähendab 'Ehi ennast oma jõuga, Siion!' Sõnum Jeesuse meile hangitud armust on nagu läbitungimatu kilp.

Kui kohtu ette lähen ma,
ei ükski tohi kaevata.
Ma olen andeksandmist saand.
Tall on mu võlad kaotand.
Nüüd Tema veri, tean ma,
on ülim vara otsata.
Kõik armu täius tuleb sest,
see maksab taevas igavest.

Siioni Kannel 59:2,4.

Minu heldus ei liigu su juurest ja
minu rahuseadus ei kõigu,
ütleb Issand. Js 54.10

Issand tegi juba ammu meiega lepitust, mille kohaselt Ta lubas vastutada meie eest, mis puudutab Jumala seadust, nimelt, võtta meie patud ära. Lepitus oli ühepoolne armutootus, kuna meie oma patu pärast ei suutnud omalt poolt midagi lubada.

See Issanda lepitus meiega on meil kõige tähtsam asi maailmas. Kui oleme selle kaudu saanud heasse suhtesse Kõigeväelisega, pole meil kunagi midagi karta. Apostel Paulus väljendab seda: "Kui Jumal on meie poolt, kes võib olla meie vastu?" Rm 8:31.

Miski ei saa seda inimest kahjustada, kes on Jumala soosingu all, mitte kurat, mitte surm, mitte miski kogu maailmas, vaid sellele inimesele, keda Jumala lepitus puudutab, sünnib kõik tema heaks, nii õnn kui ebaõnn, tervis kui haigus, elu kui surm.

Issanda lepitus käib kõigi inimeste kohta, kuna Ta suri kõikide eest ja seega kustutas ära kõikide patud. Kuna kõik olid patused, pidi Ta kõikide eest surema ja kuna kõik siis Tema surma läbi olid saanud õigeks, tõusis Ta surnuist üles selle märgiks. Rm 4:25.

Issanda lepitus on igavene. Kuigi me jätkuvalt kogume pattusid, ei muutu mitte Tema lepitus. Ta on igaveseks ajaks ära kustutanud meie patud. See on muutmatu tõde.

Meil, patustajatel, polegi mingit muud võimalust pääseda ja saada õndsaks kui soostuda Issanda lepitusega, tänada ja võtta vastu. Issanda omapoolne lepitus meiega on ainus asi, millele me võime Jumala kohtu ees viidata ja saada päästetud.

Küll kõrged mäed kõiguvad
ja madalaks nad saavad.
Küll mäekünkad liiguvad
ja aset vahetavad.
Ei Minu arm saa muutuma,
ei midagi tast puuduma!
Nii ütleb meie Issand.

Siioni Kannel 60:1

**Ühe õigusteo läbi on kõigile inimestele
saanud õigekssaamine eluks.**

Rm 5:18

See õigustegu on Jeesuse ohvrisurm. Jeesus kandis kõigi inimeste patud oma ihus ja kui Ta surma läbi oli kannatanud ära pattude karistuse, tunnistas Jumal Teda õigeks ning kinnitas oma otsust äratades Teda surnuist üles.

Kuna Jeesus kandis meie patud, on meil osa Tema Jumalast tunnistatud õiguses, nii et Jumal ei taha ega suuda meid enam pattude pärast hukka mõista, ei juba tehtud pattude ega tulevaste pattude pärast.

Hoopis teine asi on, kui me kanname südametunnistusel juba andeksantud patte. Kui me ei taha neid tunnistada, jäävad nad sinna ja viivad meid hukatusse, hoolimata et nad Jumala poolt on juba andeks antud.

Ärgem kunagi kahelgem Jumala andeksandmises! Ta jääb truuks oma kohtuotsusele, mille

kohaselt ta mõistis meid Jeesuses õigeiks. Kes usub Jumala õigeksmõistvasse otsusesse, saab õndsaks, kes ei usu jääb Jumala viha alla. Mk 16:16.

Vana reegel on: maad peab seadusega ehitama. Jeesuse armuriik on Jumala seaduste alusel ehitatud. Jeesus on meie esindajana täitnud kõik Jumala käsud ja Jumal on kiitnud Tema tööd heaks.

Meie silmis näivad Jumala otsused imelikud ja juba väärad välja: Ta mõistab surma oma süütu Poja ja laseb süüdi olevad vabaks. Aga muud võimalust meid päästa ei olnudki ja seeläbi tuli Jumala armastus ja kirkus maailmale ilmsiks.

Mu võlakirja ristile
on Jeesus kinnitanud.
Ta andis seadusele,
mis tema minult nõudnud.
Nüüd ma ei karistada saa,
sest patuvõla maksis Ta
ja sellega mind päästis.

Siioni Kannel 58:2

**Ta tõmbas mind üles õuduse august ja
paksust porist. Ps 40:3,4**

Me oleme kõik patu õuduse augus ja poris. Meie lihalik, isekas meel on sellest tõenduseks. Vähe inimesi näevad seda ja veel vähem kui sügav see auku ja pori on. Aga Jumala lapsed kogevad seda alati. See kogemus ei ole neil aluseta tunne, vaid see põhineb tõele. Apostel Paulus pahvatab: „Kes ostab mu lahti sellest surma ihust?“ Rm 7:24.

Pattulangemise tulemusena oleme vajunud nii sügavalt patu porisse, et kõik meie mõtted ja püüdmised on Jumalale vastased. Paulus aga teadis, kust leidub pääste: „Tänu olgu Jumalale meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi.“

Paulus ei kõnele Jumala abist, vaid ostmisest, sest meie ei suuda ise mitte midagi teha, et patusest elust pääseda. See on kogunisti Jumala tegu Jeesuse läbi.

Psalmi kirjutaja jätkab: Ta asetab mu jalad kaljule. See kalju on Jeesus ehk Jumala arm Tema ohvrurmas alusel. Selle kalju tagajaks on Jumal ise, kes juba enne maailma loomist otsustas päästa meid oma Poja läbi.

Ilma Püha Vaimu juhtimiseta tahame meel-
sasti otsida kaljusid mujalt, nagu oma usust, jumal-
lakartlikkusest ja vaimsest elust. Ent taolised ku-
jutletud kaljud varisevad katsumustes kohe kok-
ku.

Vii mind kõrge Kalju peale, kuhu vaenlane ei saa,
vii mind kindla Kantsi sisse, mis jääb seisma lõpmata!

Oh, mis rõõmu Kalju annab minu hingel alati!
Tema rüppest jookseb välja rahu, väge rohkesti.

Selle kõrge Kalju peale rajan oma õnnistust.
Ta on vanast ajast seisnud ja jääb seisma igavest.

Kalju, kes Sa andsid mulle eluvett, Sind kiidan ma.
Su peal jään ma kuni viimaks taevasse mind tõstad Sa.

Siioni Kannel 29:1,3,5

**Ta pani mu suhu uue laulu, kiituslaulu
meie Jumalale.** Ps 40:4

Aadama ajast saadik sünnivad kõik inimesed oma suus halvasti kõlava lauluga. See laul on täis meie iseenda kiitust ja kõiksugust kaebust ja kriiksumist. Me ei kuule ise seda ebakõla, kuna oleme oma sünnist saadik vaimulikult kurdid. Laul kõlab tühjalt, kuna see on valelik ja valevürsti inspireeritud.

Et saada laulule kaunilt kõlavat sisu, peame sündima vaimulikult uuesti ja ülalt. Jumal sünnitab meid oma otsuse järgi oma sõna ja Vaimu kaudu. Sellega seoses annab Ta meile sünnipäevaanniks uue laulu südamesse ja suhu.

Uus laul räägib Jeesusest, Tema armastusest ja ustavusest ja sellest, mida Ta oma ohvri läbi on meie eest teinud. Uussünni läbi saame ka vaimuliku kuulmisvõime, nii et me kuuleme ja mõistame, mis kõlab hästi ja mis halvasti. Vana lihaliku meele hääl teeb meile halba. Kui aga ülistame Jumalat, täitub süda rõõmuga.

Uus ja vana laul võitlevad südames katkematult. Patune liha võitleb Jumala antud uue vaimu vastu. Uus laul on aga tugevam, sest see põhineb evangeeliumi tõel. Vanal laulul aga pole põhjendust, eriti pärast Jeesuse võitu meie eest patu ja kuradi üle. Vana laul saab oma võimu patust, aga Jeesus on vabastanud meid selle võimust.

Kui uus laul Jeesusest ja meie õndsusest Temas kipub kahanema, saame jälle tuletada meelde evangeeliumi sõnumit Jeesuse tööst ja meie tõelisest seisundist Jumala lastena. Jumala arm ja armastus ei muutu, kuigi maised kõiksugused mured neid vahel varjavad. Kristus-päike on alati sama ka pilvistel päevadel. Mingem nautima seda sel paigal, kus see paistab, nimelt evangeeliumis.

Me Jeesusest on nii hea laulda,
Ta nime kiita ja ülistada
ning Tema päästest siin rääkida
ja Tema armu kuulutada.
Ta päästis mind oma vere läbi,
millega eemaldas kõik mu häbi.
Andes end surmata minu eest
päästis Ta mind vabaks pattudest.

Siioni Kannel 56:1,2

Abi tuleb mulle Issanda käest.

Ps 121:2

Ainult üks asi on meil maa peal tähtis: meie vahekord Jumalaga. Kui see on korras, ei ole meil mingi asja pärast põhjust muret tunda. Jeesus ütleb: "Otsige esmalt Jumala riiki ja Tema õigust, siis seda kõike antakse teile pealegi." Mt 6:33

Kas me otsime Jumala riiki? Piiblist loeme: "Ei ole mõistjat, ei ole Jumala otsijat." Rm 3:11. Küll me otsime, kuid mitte Jumala riiki. Kuigi me kardame haigusi, õnnetusi, kurje inimesi ja palju muud, ei karda me Jumalat isegi nii vähe, et me tahaksime teada mis Tema tahtmine on.

Me oleme vaimulikult surnud ja pimedad ja seega täiesti sõltuvad Jumala armulisest tegutsemisest meiega. Jumal on aga armuline. Ta on juba teinud palju meie heaks: Poja ohvrisurma läbi on Ta päästnud meid pattudest ja andnud meile õiguse.

Õieti on Jumal Jeesuse läbi seadnud meile kõik korda. Me peame vaid seda uskuma.

Aga seda lihtsalt uskuda on meil liiga raske. Me segame Jeesuse töö juurde kõiksuguseid oma kujutletud teeneid, mida me enda heaks tahame Jumalale esitada. Me ei taipa, et kõik selline teeb Jumalat pahaseks.

Jumal aga otsib meid ja äratab meid nägema tõde. Tõde on, et Jumal Jeesuse tõttu armastab meid oma lastena ja hoolitseb meie eest jumaliku armastusega. Ta kuuleb meie palveid ja vastab juba enne kui oleme Teda palunud, sest Ta teab kõik ette. Ta annab meile häid asju hoolimata meie jumalakartmatusest.

Kuna Jumal on meie vastu nii hea, saame me teda vaid usaldada ja siis elu kõigis olukordades ikka ja jälle tuletada meelde Tema armu Kristuses. Ent kes sellesse Jumala armusõnasse ei usu, ta peab Jumalat valetajana ja läheb ise hukka.

Nüüd olen vaba muredest.
Au Jumalale selle eest!
Ta üksi muretseb mu eest,
pole tal vaja abimeest.

Siioni Kannel 7:3

See on teile tunnustäheks: te leiaste lapsukese mähitud ja sõimes magavat.

Lk 2:12

Tähtsate asjade tõenduseks annab Jumal vahel tunnustähti. Jõuluööl andis Ta karjastele ingli kaudu sellise tunnustähe tõenduseks, et Messias oli sündinud. Ilma seda tunnustähte polnuks karjastel kindlust sellest, kes teiste laste seast oli Messias.

Karjastele antud tunnustäht oli neljakordne: 1) leiaste 2) lapsukese 3) mähitud 4) sõimes magavat. Kui karjased leidsid selle lapse mähituna ja sõimes magavana, teadsid nad kindlalt, et see on Messias.

Et Ristija Johannes suudaks osutada inimestele, kes kõigist ristitavatest inimestest oli Jumala Tall, andis Jumal Johannesele tunnustähe: Jumala Vaim pidi laskuma otsekui tuvi ja tulema Jeesuse peale. Mt 3:16. Kui Johannes nägi et see, mis oli talle ette teatatud, sündis, sai ta kindlaks sellest, kes oli Jumala Ohvritall.

Me vajame kõik tunnustähti, et Jeesust meie Päästjana ära tunda. Usk vajab alust. Piibel on aga täis neid tunnustähti, mis tõendavad Jeesust Jumala läkitatud Päästjaks. Püha Vaim, kes elab Jumala sõnas, kirkastab sõna meile ning annab meile Päästja kohta usku Piibli tõendustesse.

Jumal teab, et meil on raske Ta töotustest kinni hoida. Seepärast annab Ta vahel mingi sõna kaudu erilise tunnustähe kinnituseks, et Ta veel on ustavalt meiega. Ta tahab meelsasti anda tunnustähti ka meie palvele vastuseks. Sellest on näiteks need kaks tunnustähte, mida Ta andis Gideonile. Loe Km 6: 36-40!

Inimestele, kes ei taha Jumala sõnasse uskuda, ei ole tunnustähed abiks. Jeesus tegi palju tunnustähti juutide nähes tõenduseks, et Ta oli Messias, aga nemad ei uskunud. Tunnustähed on kasuks vaid Jumala rahvale, kes Tema sõnasse usuvad.

**Kui te ei pöördu ega saa kui lapsed,
ei pääse te taevariiki.**

Mt 18:3

Siin räägib Jeesus Jumala riigi sisemisest korrast. Meie, inimesed, oleme Taevaisa lapsed ja me oleme Tema ees tõesti sama väiksed nagu lapsukesed, keda Jeesus võttis sülle ja esitas meile eeskujuks. Sest nagu lapsed, ei suuda me muud teha kui olla Jumala hoolitsemise objektiks. Kes pääste puhul tahab olla suurem ja Jumalale abiks, ta teeb iseendale halba.

Loomu poolest tahame vaimulike asjade puhul pidada end täisealiseks. Me tahame ise valitseda oma Jumala riiki sissemineku üle. Me usume oma kujutletud heasse tahtmisesse ja loodame oma võimalusse pöörduda kurjalt teelt Jumala poole. Taolised mõtted osutavad, et oleme läbinisti pöördumatud ja liiga suured enda silmas. Me peame kahanema sellisteks lasteks, kui me õieti oleme.

Tõde on, et me patustajatena oleme täiesti pimedad ja abitud. Me ei näe oma tõelist seisukorda ega saa seda teiseks muuta. Abi peab tulema meist väljaspoolt ja see tuleb Jumalalt. Jumal teeb meid oma Vaimu ja sõna läbi nii väikseks, et me aktsepteerime Tema armu.

Jumala riigi kord on nimelt see, et Jumal ise teeb kõik meie eest ja meie heaks oma armastuse tõttu. Esiteks, Ta kustutas ära meie patud, teiseks, Ta sünnitas meid ristimise läbi enda lapsiks ja siis Ta ilmutab oma tegusid meile ning kuulutuse läbi annab meile usku ja uut elu ja lõpuks viib meid enda juurde taevasse.

Kes nüüd Temasse usub ja loodab Tema lõpetatud tööle Kristuses, see on väike nagu lapsuke ja elab juba taevariigis õndsana, Jumala lapsena.

Miks oleksin siis mures sellise Isaga?
Ma saan vaid Teda ikka ja jälle tänada.
Ta truudusega käib minu kaasas siin maa peal
ja igavese õndsuse annab mulle seal.

Siioni Kannel 53:4

**Jumal on valinud need, kes midagi
ei ole.** 1 Kr 1:28

Jumal lõi maailma eimillestki. Ta vaid ütles: „Saagu!“ ja see sai. See on Jumala töömeetod. Ta tegutseb oma Sõna (Poja) ja Vaimu kaudu.

Jumal tegi ka pärast maailma loomist veel suurema teo: Oma Poja surma ja surnuist ülestõusmise kaudu lõi Ta uuesti pattulangenuid inimkonna õigeks ja pühaks. Maailma loomiseks oli vaja vaid sõna, aga inimkonna päästmiseks pidi Jumal ise inimkonna esindajana surema.

Seda vaimulikku loomistööd jätkab Jumal inimeste ristimise ja õpetamisega. Selle läbi süütab Ta elu vaimulikult surnud inimestesse. Ta teeb samal viisil kui Ta vastloodud Aadamasse puhus eluhinguse. 1 Ms 2:7, Ta puhub oma Vaimu läbi elu meisse.

Ilma seda Jumala Vaimu ja sõna läbi puhumiseta meil pole vaimulikku elu ega usku päästesse. Jh 3:5, 6:65. Seepärast on Ta käskinud meid ristida ja õpetada Tema nimel.

Inimese usku jõudmine on iga kord Jumala ime, kuna Piibli õpetus puhtast armust on inimese loomupoelsele mõistusele vastane.

Neile aga, kellel on jumalakartlikkuse ja vagaduse puhul vähegi kogemust oma vaesusest ja võimetusel, neile annab sõnum Jumala tegutsemisest suurt rõõmu. Jumala valmistatud pääste ja arm annavad hingele rahu ja kosutust.

Seepärast kutsutakse meid Piiblis alaliselt üles ülistama Jumalat Tema tegude pärast: Laulge Issandale uus laul, sest Ta on teinud imetegusid. Ps 98:1.

Nüüd võtku kurat murda ja maailm vihaga,
neid kumbki ma ei karda: On Issand minuga.
Ta on neid juba võitnud, kui mu eest suri Ta,
ja siis võidan ma Temaga.

Siioni Kannel 24:5

Ma nägin uut taevast...

Ilm 21:1

Kas oled näinud seda uut ilusat taevast, mille Issand Jeesus oma surma ja ülestõusmise läbi maailma eest lõi või kas sa veel näed vaid vana morni käskude taevast?

Aadama pattulangemise kaudu saime me kõik pattude pärat suletud taeva alla. Jumal nõuab meilt täielikku õigust, et saada Tema juurde tagasi. Patu pärast oli taevas meie üle ähvardavalt kohtu ja hukkamõistmise mustadesse pilvedesse peitunud. Et taastada head olukorda Jumalaga, peaksime maksma ära oma suure patuvõla. See oli aga meil võimatu.

Ent Jumal oli meie pattulangemist ette näinud ja juba enne seda plaaninud meile päästmise. Jeesuse surma kaudu lõi Jumal meile uue, andeksandmise armutaeva. Seega kadus meilt vana saavutamatu ja suletud käskude täitmist nõudev taevas.

Jumal vaatab meile nüüd kirka armupäikesega. Selle andeksandmise kiired ümbritsevad meid ega me suuda neid takistada, kuna Jeesuse veri on kõikide pattude pärast ükskord lõplikult jooksnud ja kustutanud ära nii juba tehtud patud kui need mida praegu teeme ja veel need, millesse tulevikus langeme.

Ent samal ajal, kui antud arm peidab meie patud, paljastab see ka meie endi sisemist olukorda. Antud arm on tunnistus meie lootusetust seisundist Jumala käskude suhtes. Kes seda enda kohta tunnistab, saab ka näha uut armutaevast. Armutaevas on patustele alati olemas, kuigi nad seda ei näeks. Need, kes end patuseks Jumala ees ei tunnista, ei või ka armutaevast näha.

Armutaeva valgus mitte ainult ümbritseb meid, vaid Jumal on meid juba uue taeva sisse võtnud, nii Jeesuse päästetöö kaudu, kui ka ristimisega Tema nimel. Meil pole nüüd vaja muud kui selle üle rõõmustada ja kiita Jumalat.

**Ma nägin uut maad... ja merd ei
olnud enam.** Ilm 21:1

Kas oled näinud uut maad, mille Jumal lõi Jeesuse surma ja ülestõusmise läbi? Küll me seda oma maiste silmadega ei näe, ainult usu kaudu see on meile nähtav, aga see on tõsi ja Jumal ise näeb seda alati, Jeesuse surma pärast on meie maa Jumala silmis sootuks teistsugune.

Miks mainitakse eriliselt, et merd enam ei olnud? Piiblis on rahutu meri patuse inimkonna sümboliks. Js 57:20. Kui aga Jeesus oma surma läbi lõi rahu Jumala ja inimeste vahel, sai rahutu inimmeri Jumala silmis rahulikuks ja hüütakse seejärel „püha linn“ ja „taevalik Jeruusalemm“.

Jeesuse pärast ei ole maa enam patune vaid õige maa. Küll me kõik teeme jätkuvalt pattu, aga patud on meile Jumala poolt andeks antud. Ta näeb meid kõiki Jeesuses õigete ja pühadena, kuna kõigil on osadus Jeesuse päästetööst. Jeesus suri kogu patuse maailma eest, mitte usklike või vagade eest.

Jeesus suri ja tõusis surnuist üles meie esindajana. Kuna olime kõik Tema esindatud, tunnistas Jumal meid kõiki Tema sees õigeiks, kui ta Teda äratas märgiks, et patuvõlg oli makstud.

Nüüd on Jumala tahtmine, et me tunnistame end Jeesuses õigeiks, pühaks ja taevale kõlblikuks. Me peame nägema end ja kõiki teisi nagu Jumala silmadega, kes otsustab ja näeb õigesti. Kurat ja maailm ei saa meid süüdistustega maha lüüa, kuna me saame viidata Jeesuse ohvrile ja Jumala otsusele.

Nõnda on Jeesuse läbi Jumala loodud uus maa Jeesuse õiguses riietatud ja tal on Jumala soosing. Sellest tunnistas kogu evangeelium. Selles ongi meie ainus lootus meie igavese õndsuse puhul. Seepärast peame alati ja jätkuvalt pidama sellest tõest kinni. Nõnda tehes saame nautida uue taeva õndsust juba maa peal ja Jumal saab au, mis Talle kuulub.

Ta näitas mulle eluvee jõge.

Ilm 22:1

Kas ka sinule on seda jõge näidatud? Selle vesi on seesama, millest Jeesus rääkis Samaaria naisele Sühhari kaevu juures: „Kes iganes joob vett, mille mina talle annan, ei janune enam iialgi, vaid vesi, mille mina talle annan, saab tema sees igavesse ellu voolavaks allikaks.“ Jh 4:14.

Teisest piiblikohast ilmneb, mida tähendab sellest joomine. Jeesus ütleb: „Kes minusse usub, see ei janune enam iialgi.“ Jh 6:35. Jeesuse veest joo-mine on seesama kui Jeesusesse uskumine, nimelt, et Ta on see, kes päästab meid pattudest ja igavesest surmast. Niisiis on Jeesuse vesi Tema evangeelium armust ja andekssaamisest. Seda vett antakse siin maa peal ja seda peame ka maa peal jooma, et meil oleks siit lahkudes igavene elu.

Lisaks öeldakse selle jõe kohta, et „see saab alguse Jumala ja Talle troonist“. See tähendab, et jõe algus pole inimestest. Evangeelium on Jumalast.

Keegi meist ei ole selle mõtte peale tulnud, et paluda Jumalalt päästjat ega saada vaimulikust surmast äratatud. Surnud ei palu midagi. Kogu pääste on Jumala oma mõttest ja otsusest pärit.

Jõe vesi on iseeneses „särav kui mägikristall“, kuna see on Jumala oma tegu. Kui me midagi meie oma tegudest evangeeliumi puhtasse vette seome, siis see enam ei sära, vaid saab hoopis mürgiseks, sest Jumala evangeelium on püha, nagu Jumal ise ega talu meie poolt midagi lisa. Meie saame vaid juua Jumala armuvett sellisena kui Ta on seda meile andnud ja olla selle läbi igavesti õndsad.

Kallis Elujõgi, suur on Sinu vägi.

Igavesti Sa seisad muutmata.

Haiged teed Sa terveks, kurvad hinged rõõmsaks.

Nii ka minule andsid tervise.

Kui mu surnud süda esmalt märkas seda,
siis sest ajast hing kiidab järjest Sind.

Siioni Kannel 8:4-6

**Nemad valitsevad kuningatena igavesest
ajast igavesti.** Ilm 22:5

Kuningas on Piibli mõttes totaalse meelevallaga valitseja oma maa ja selle elanike üle. Issand volitab siin oma sulaseid toimima Tema nimel, annab neile kohtuvõimu, mis on evangeeliumiga seotud.

Issanda sulasete valitsusmaa on Jumala riik maa peal. Maa küll kaob, aga Jumala riik on igavene ja evangeeliumi läbi tehtud kohtuotsused kehtivad igavesti, nii et nende kohtuotsuste peale ei või edasi kaevata, nagu ka Jeesuse päästetöö tulemus on igavesti kehtiv.

Õieti keegi ega ka Jeesus ise kellegi üle ei mõista kohut, Jh 12:47, vaid evangeelium, mis on Jeesuse sõna, on kohtumõistjaks. Jh 12:48. Kui me evangeeliumi kuulutame, toimib see kohtumõistjana selle kaudu, et „kes Jeesusesse usub, selle üle ei mõisteta kohut, ja kes ei usu, selle üle on kohus juba mõistetud, sest ta ei ole uskunud Jumala ainusündinud Poja nimesse.“

On enesestmõistetav, et kes ei taha uskuda evangeeliumi sõnumit Jumala õigeksmõistvast otsusest Jeesuse läbi, see saab hukka mõistetud. Evangeeliumi põlgamist ei või saada andeks, kuna andeksand leidub ainult evangeeliumis.

Jeesuse omad, kes usuvad Tema sõnasse, toimivad maailmas sõna kaudu kuningatena. Nemad on imelised kuningad. Neil pole üldse oma võimu millega suurustada. Nad tunnevad oma nõrkust ja nad on oma hingerahu puhul evangeeliumi armusõnumist igati sõltuvad.

Kelle evangeelium on saanud kalliks ja armsaks, see ei või loobuda ametist, mille evangeelium toob kaasa. Kui nad sõna või tööga kuuluvad evangeeliumi, toimib evangeelium kohtunikuna inimeste üle.

Ometi on evangeelium mitte range kohtusõnum, vaid vastupidi, rõõmusõnum, mis kuulutab patuvangidele vabadust ja Jumala soosingut. Kes seda head sõnumit ei tahaks edasi viia?

Kui teil oleks usku nagu sinepiivakene...

Lk 17:6

Seda ütles Jeesus oma jüngritele ning jätkas: siis te võiksite öelda sellele mooruspuule: „Juuri end üles ja istuta end merre“, ja see kuulaks teie sõna. Jeesuse sõnad oma jüngritele käivad ka meie kohta: Kui sul oleks vähegi usku, võiksid öelda mis iganes haigusele: Kao!, ja see kuulaks sind.

Jeesus tahab öelda meile, et meil kellelgi ei ole üldse usku, nimelt meil iseendil. See on ka Jumala mõte, sest Ta tahab anda meile vajaminevat usku oma sõna kaudu.

On vajalik taibata, et meil pole oma usku. See on meile õpetuseks ja juhatuses otsida usku Jumala sõnast. Alles siis, kui me leiame end ummikus olevat ilma oma võimaluseta, oleme valmis Jumala abi heaks kiitma. Siis on Jumala aeg toimida, sest alles siis saab Temale kogu au.

Et viia meid teadmisele meie usupuudusest

ja võimetusest, tarvitab Jumal abinõusid: haigusi, õnnetusi ja kõiksuguseid vastulööke. Midagi ei satu meile selles elus juhuslikult, vaid kõik on Jumala käest Tema tarkuse ja armastusega antud.

Meil on raske näha Jumala armastust valusate asjade taha. Nemad peavad aga viima meid tuge ja valgust sõna juurest otsima. Jumal tarvitab ka kõiki meie vastaseid, kuradit, maailma ja meie liha, et meid enda juurde tõmmata ja iseendaga siduda.

Kui jõuame raskuste ette, peame lootma ainult Jumala sõnale ja töotustele. Jumal annab meile nende kaudu nii palju usku, kui me iga kord vajame, kuid mitte enam. Ärgem otsigem iseendast usku! Seda meis kunagi ei ole. Ent kui Jumal on meie ainus lootus, on meil vajalik usk.

Aita mind siis kõiges näha / ainult Sinu kingitust,
kuna iga asja taga / peitub Sinu armastus.
Ustavalt Sa igal päeval / kurja eest nii kaitsed mind,
et ma viimaks jõuan taeva, / kus saan ülistada Sind.

Siioni Kannel 57:3

**Teie Isa teab, mida teile vaja läheb,
enne kui te Teda palute!**

Mt 6:8.

Tõeline Issanda rahvas on imelik rahvas. Nad teavad, et Jumal teab, mida neil on vaja, aga siiski nad paluvad. Nad teavad ka kindlalt, et Jumal ka annab neid asju, aga siiski nad paluvad. Nad teavad, et Jumal kunagi ei unusta midagi, vaid annab ikka kõike vajalikku kui õige aeg on käes. Mispärast nad siis paluvad?

Nad paluvad seepärast, et nad on Jumala omad lapsed ja neil on luba öelda Talle kõike, mida kogevad: valu, kurbust või rõõmu, kõike, mida neil südamel on. Nad tahavad alati kuulda oma Isa häält, tuletada meelde Ta töotuseid ja Ta armastust.

Issanda omil pole kunagi millestki puudust, kuigi neil sagedasti ei ole isegi seda, mida üldiselt elule vajalikuks peetakse. Neile toimib nimelt kõik, mis Jumal annab, nende heaks: puudus, haigus, vaesus, rikkus, tervis jms, sest nad ei ela mitte maise elu sihiga, vaid igavesele elule mõeldes.

Jumal on hea Isa, kes kuuleb, mida Ta lapsed Talle ütlevad, ka mida nad oma südames Talle sosistavad. Ta võtab kõike kuulda ning vastab, kui Ta aeg on käes.

Jumal ei vaja meie palveid. Ta ei vaja meie poolt esitatud põhjendusi, mispärast Ta peaks aitama. Jumala aitamise põhjus on ainult Tema jumalik armastus. Tal pole ka vaja, et me korraldame palveringe, et üheskoos teda nagu sundida midagi tegema. Selline on solvang Tema heale tahtmisele ja armastusele. Ta ei võta palveid paremini kuulda palvete või palujate rohkuse tõttu, vaid oma töotuste ja armu pärast.

Jumala arm ja armastus meie kohta on alati sama püsiv. Kui me elu raskuste ees tõdeme, et meil endil ei ole usku ega väge, siis on Ta meile abiks. Seda saame kogeda kõige selgemini sellest elust lahkudes. „Mäed liiguvad ja künkad kõiguvad küll, aga minu heldus ei liigu su juurest ja minu rahuseadus ei kõigu, ütleb Issand, su halastaja.“ Js 53:10. Pidagem sellest alati kinni!

Tänage alati Jumalat!

Ef 5:20

Kas on meil tõesti alati põhjust Jumalat tänada? On, aga et seda mõista, peame vähemalt natuke tundma Jumala riigi sisekorda. Jumala riik on maiste riikidega võrreldes sootuks teissugune ja selle elanikud mõtlevad ja tegutsevad teisiti kui maailma inimesed. Väljaspoolt vaataja ei saa sellest aru.

Apostel Paulus oli tõepoolest saanud oma elus kogeda vastulööke. Ta kirjutab korintlastele muuhulgas tööst ja vaevast, valvamisest, näljast, janust, külmast ja peale selle mure kõigi koguduste pärast. 2 Kr 11:24,27. Kuidas ta siiski võib üleskutsuda Jumalat alati tänama? Selleks peab tal olema päris eriline põhjus. See põhjus on teadmine Jumala armastusest ja hoolitsusest oma laste eest.

Selle teadmise juurde on Paulus saanud vaadates Jumala tegusid. Esiteks on Jumal lasknud surmata oma armsa ainusündinu Poja, et päästa

meid meie pattudest ja eesolevast hukatusest. Seega andis Ta meile oma Poja läbi õiguse ja igavese elu. Siis Ta võttis meid ristimise kaudu isiklikult enda lapsiks oma perekonda ning andis meile seega pärimisõiguse Ta riigile. Apostel Paulus kirjutab roomlastele: "Tema, kes oma Poegagi ei säästnud, vaid loovutas Tema meie kõikide eest, kuidas Ta ei peaks siis koos Pojaga meile kõike muud kinkima?" Rm 8:32.

Kui mõtleme Jumala tegudele meie heaks, peame nagu Paulus taipama, et selline armastav Jumal ei lase midagi kurja meile sattuda. Kõik, mida Ta annab või laseb meil sattuda, on Ta hoolikalt hinnanud ja kaalutlenud.

Vahel tundub meile, et Jumal peab meid liiga kaua elust eemal nt haigeina ilma ülesandeta maailmas. Mida me iganes teeme või ei tee, on Jumalalt saadud ülesanne, mille läbi Ta annab oma õnnistust. Jumala hooldusel on alati hea lõpp, kuigi Ta viib meid läbi nutuorust.

Palvetage lakkamatult!

1 Ts 5:17

Lakkamatult palvetada ei ole sama kui usinasti palvetada. Lakkamatu palve kunagi ei seisku, isegi mitte magamise ajal. Palve on lähedane suhe Taevaisa ja Tema laste vahel. See on üksmeeles ja usalduses olek, mis on olemas ka ilma sõnadeta.

Lakkamatu palve ei koosne ka paljudest anumistest, vaid see on südame vaikne kõnelus Taevaisaga ja rahulik usaldus. Teadagi me ütleme Temale kõike, mis teeb meid rahutuks ja murelikuks, aga me teame samal ajal, et Taevaisa juba teab seda ja on plaaninud kõike meie heaks.

Taolist palvetamist ei tunne maailm ja keegi ei suuda seda iseenesest algetada. Selleks nõutakse palve Vaimu, mille Jumal annab evangeliumi kaudu. Jumala Vaim, kes elab evangeliumis, räägib meile Jumala armastusest Kristuses ja see armastus nii süütab palveelu kui ka hoiab seda elus.

Sest teadmine Jumala armastusest ei jäta meid patuunes rahule, vaid kui me näeme Jeesust meie eest ristil kannatamas, siis näeme kui kõrgesti Jumal oma armastuses tähtsustab meid. See vaade süütab meis palveleeki, mis lakkamatult ja igavesti põleb.

See palveleek põleb rõõmulauluga juba algusest peale, mitte alles pärast surma teisel poolel. See on ikka Jumalale kiituslaul, sest see põhineb kindlusele Jumala armust Kristuses.

See lakkamatu palve on enamasti sõnatu. Apostel Paulus kirjutab: „Me ei tea kuidas palvetada, nõnda nagu peab, kuid Vaim ise palub meie eest sõnatute ägamistega. Aga südamediteurija teab, mida Vaim taotleb, sest Jumala tahtmise järgi palub Ta pühade eest.“ Rm 8:26,27.

Kiitus Sulle, et Sa kuulnud, mida olen palunud!
Oled ikka seda andnud, mis mul kasuks teeninud.
Oled olnud hädas kaasas, ikka ustav minuga,
kandnud, troostinud kui ema ja veel noominud mind ka.

Siioni Kannel 48:2

Enne kui nad hüüavad, vastan mina.

Js 65:24

See on Issanda tõotus prohvet Jesaja kaudu ja käib eeskätt tuleva Päästja kohta. Pattulangemise tõttu oli kogu inimkond vaimulikult surnud, nii et keegi ei osanud isegi hinnata oma vaimulikku seisundit ja olukorda, veel vähem abi paluda.

Jumal oli aga juba igavikus enne loomist otsustanud saata oma Poja maailma meid pattudest päästma. Nõnda on Jumal juba algusest peale olnud meie eel.

Siis jätkab Jumal oma tööd meie eel. Enne, kui me oskame saada aru Tema meiega tegutsemisest, ristib Ta meid enda lapsiks. Seejärel avab Ta evangeeliumi kuulutuse läbi meie silmad, nii et me näeme Tema imelikke tegusid meie suhtes.

Jumala riigis on see kord üks põhimõte, et Jumal käib meie eel ja meie järgime teda. Ta tegutseb aegades, mis pole veel käes, kuna Ta näeb kõike ette.

Ta teab ette ja plaanib oma tarkuses kõike, millega meie tuleme oma elus kohtuma.

See on meile õnneks, kuna me ei tea mida me tulevikus vajame. Ennekõike on meil vaimsed asjad peidetud, kuni Jumala neid meile paljastab. Seda Ta teeb oma sõna ja Vaimu kaudu.

Jumala Vaim peab alati olema meie eel. Ilma Tema juhatuseta eksisime me kohe. Aga tähtis on meil pidada meeles, et Püha Vaim on Jumala sõnast sõltuv. Ta ei tegutse ilma evangeeliumita.

Kes siis peab evangeeliumist kinni, saab Vaimust juhatud. Vaim viib meid ikka esiteks Jeesuse risti juurde, et anda meile sealt armu ja uut jõudu. Siis Ta juhatab meid palves nõnda, et Ta paneb meile pähe mõtet asjadest, millest palvetada.

Kui meie ette sattub raskuseid, millest me ei saa aru, on hea mäletada, et Jumal on alati meie eel ja on oma tarkuse ja armastusega plaaninud meile kõike.

**Ma tean, kellesse ma olen uskuma
hakanud. 2 Tm 1:12**

Usukindlus iseloomustab neid, kes pärivad õndsuse. Need, kes on võtnud omaks evangeeliumi päästest Kristuses, on kindlad selle üle, kellesse ja millesse nad usuvad ja seega ka oma päästest ja igavesest õndsusest.

Nemad on saanud aru, et nad on osa kogu maailmast, mille Jeesus päästis, kui Ta oma vere hinnaga ostis selle patuvõlast vabaks. Teadmine sellest annab mainitud usukindlust, sest Püha Vaim toimib selle sõnumi kaudu. See sõnum ongi kogu Piibli õpetus ja sisu, mis on mitmel viisil esitatud esimesest leheküljest viimseni.

Paljud inimesed usuvad küll Piibli sõnumit pealiskaudselt, aga neil pole kindlust oma pääste ja igavese õndsuse kohta. Nad lähevad hukka oma ebausu tõttu.

Kes siis on need, kes usuvad Jeesuse päästetööd iseenda kohta käivana ja kuidas on nad sellele kindlusele jõudnud? Nad on küll iseendas sama patused kui kõik muud, aga nad on võidelnud iseenda patuse loomusega ja taibanud, et sel teel on neil võimatu Jumala armu ära teenida. Nad on seepärast olnud sunnitud andma alla ja aktsepteerima puhast röövliarmu, mis ongi just see arm, mille Jumal evangeeliumi kaudu annab.

Kes on nõnda kogenud evangeeliumi andeksandmist, millesse kuulub ka igavene elu ja õndsus, see teab kindlalt milles on küsimus, nii nagu vanglast vabaks päästetu ka teab, et ta on nüüd vaba. Kes on evangeeliumi põhjal veendunud oma päästest, ei lähe hukka, kuna Jumal seisab oma sõnade taga.

Paremat ei leidu turva, kui on Taevaisa lastel.

Ta neid kaitseb kurja väest, annab hooldust oma käest.

Kas Ta võtab või Ta annab, ikka me eest hoolt Ta kannab, et kõik lõpuks läheb hästi, meie õnneks igavesti.

Siioni Kannel 13:1,5